

BIOGRAMY

Aleksandrowicz Stefan

Urodził się 10 września 1946 roku w Hrubieszowie. Tam też uczęszczał do szkoły podstawowej, a potem Zasadniczej Szkoły Mechanizacji Rolnictwa. W latach 1963 – 66 uczył się w Technikum Mechanizacji Rolnictwa w Powodowie (Wielkopolska), gdzie uzyskał maturę. Podczas czynnej służby wojskowej ukończył Podoficerską Szkołę Artylerii Przeciwlotniczej w Gołdapi na Mazurach. W latach 1969 – 74 studiował filologię polską na UMCS w Lublinie. W pierwszych latach istnienia Teatru Provisorium, którego był współzałożycielem w roku 1971, pełnił funkcję kierownika artystycznego. Od 1974 roku pracował w Muzeum Wsi Lubelskiej, gdzie zajmował się przede wszystkim literaturą chłopską i dorocznymi obrzędami. Był członkiem Studenckiej Grupy Literackiej „Samsara”, a także należał do Koła Młodych przy Lubelskim Oddziale Związku Literatów Polskich, a następnie do Bractwa Literackiego. Był członkiem Stowarzyszenia Autorów Polskich (od 1985), a także Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich (od 1990). Był współzałożycielem i członkiem zespołu redakcyjnego gazety osiedlowej Nasze Czuby. Był kilkakrotnym laureatem ogólnopolskich konkursów literackich. Od roku 1977 pozostawał w związku małżeńskim z Elżbietą Aleksandrowicz z d. Bednarz. Zmarł 4 stycznia 2004 roku w Lublinie.

Pozostawił po sobie kilka publikacji literackich:

„Niech gadzina śpi.” Utwory dramatyczne, Lublin 1979; „Raz kozie śmierć czyli Szczęśliwy powrót... Widowisko kostiumowe w trzech aktach, Lublin 1985; „Spadkobiercy księdza Górskiego”. Reportaż, Lublin 1990; „Noc przeminęła”. Utwory poetyckie, Lublin 1992 oraz kilkanaście prac edytorskich i redakcyjnych.

Jako dramaturg, prozaik, poeta i publicysta posługiwał się pseudonimami i kryptonimami: Aleksander Rubieżycki, Karol Ryski, SAD, Sadownik, Stefan Dzwonowski, Stefan Sławęciński, Stefan Wyr.

Antos Ewa

Ja, Ewa Anna Antos urodziłam się 22.06. 1954r. w Lublinie. Edukowali mnie w przedszkolu, 3-ch szkołach podstawowych i jednym liceum nr V im. M. Skłodowskiej -Curie. Studiowałam na Wydziale Pedagogiki i Psychologii UMCS – kierunek Pedagogika Specjalna.

W każdej ze szkół byłam aktywna artystycznie, śpiewałam w chórach szkolnych, w zespołach wokalnych, solo, recytowałam poezję. Brałam udział we wszystkich wydarzeniach artystycznych ...

W V LO należałam do kabaretowej grupy, którą tworzyliśmy z kolegami z klasy. Występowaliśmy np. Z okazji Dnia Kobiet, Dnia Nauczyciela. Nasze tzw. Akademie były – lekkie, swawolne, radosne – doprowadzały widownię do refleksji i szczerego śmiechu.

W latach nauki w liceum brałam udział w programie „Jazz i poezja”, który tworzyła Maria Brzezińska..... siostra Jacka Brzezińskiego. Występowaliśmy cyklicznie w Domu Kultury przy ul. Grażyny (LSM).

Po maturze – studia i Teatr Provisorium.

W 1977 r. wyszłam za mąż, rozwiodłam się po kilku latach. Mam dwoje dzieci – Michała i Monikę...dzielnie wychowywałam je sama ...

Od 1981r. Praca zawodowa w szkolnictwie specjalnym. Od 38 lat pracuję w Podstawowej Szkole Specjalnej nr 26 przy ul. Bronowickiej. W szkole z dwiema koleżankami prowadziłyśmy Teatr „Roślinka”, gdzie aktorami były uczennice i uczniowie z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim i umiarkowanym. Maria Pietrusza-Budzyńska nadal prowadzi teatr, warsztaty teatralne dla niepełnosprawnych dorosłych. W 2021 roku odchodzę na „zasłużoną,, emeryturę...

Bagiński Zbigniew

Urodziłem się w Lublinie 18 marca 1951 roku jako drugie dziecko przedwojennych absolwentów KUL. Po ukończeniu szkoły podstawowej, zafascynowany techniką, wybrałem

się do Technikum Mechanicznego w Lublinie. Będąc w pierwszej klasie technikum przeżyłem śmierć swojego ojca i od tej pory wychowaniem moim i brata zajmowała się samodzielnie matka. Technikum ukończyłem w 1969 roku na specjalności „automatyka”. Później podążyłem tą ścieżką (dwa lata na Politechnice Lubelskiej) ale potem trasę życia zmieniłem. Zostałem kierownikiem klubu studenckiego „Arcus” i rozstałem się z politechniką. Po roku reaktywowałem się jako student na Wydziale Pedagogiki i Psychologii, który ukończyłem w 1975 roku jako przyszły nauczyciel wychowania technicznego. Na ostatnim roku studiów pracowałem na swoim wydziale jako organizator pracowni psychologicznej. W tym czasie trafiłem na rok do Teatru „Provisorium”

W 1976 roku zrezygnowałem z pracy na Wydziale PiP UMCS i przenieśliem się do Będzina, skąd pochodziła moja żona, rok wcześniej poślubiona. Zaraz po przeprowadzce urodził się mój syn, ja zaś podjąłem na krótko pracę w Będzińskim Domu Kultury. Później pracowałem w Technikum Energetycznym w Sosnowcu jako nauczyciel fizyki i kierownik zajęć pozalekcyjnych. Potem trafiłem do PTTK, gdzie wykonywałem pracę kierownika Oddziału w Hucie Katowice (Dąbrowa Górnicza). W roku 1980 podjąłem działalność związkową, organizując Autonomiczny Związek Zawodowy Turystyki. Gdy dowiedziałem się o powstającej "Solidarności", sprawy związku autonomicznego oddałem innym osobom a sam przystąpiłem do organizowania "Solidarności" w PTTK. W rezultacie doszło do powstania Krajowej Komisji Koordynacyjnej "Solidarności" w PTTK, zrzeszającej 60 Komisji Zakładowych i 10 tys. członków. Stałem na czele tej komisji. Odbywałem wówczas podyplomowe studia organizacji i ekonomiki turystyki na Wydziale Ekonomiczno-Społecznym SGPiS. W lutym 82 zostałem na krótko aresztowany pod zarzutem kontynuowania działalności związkowej, ale nie udało się skłecić konkretnego zarzutu, więc przestano na wyrzuceniu mnie z pracy.

Po tym wydarzeniu przenieśliem się do Kazimierza Dolnego, gdzie przez blisko rok zajmowałem się wytwarzaniem ceramiki artystycznej. Po pewnym czasie dostałem pracę w Estradzie Lubelskiej, początkowo jako organizator imprez a potem kierownik zespołów estradowych, głównie dla dzieci. W 1984 r. urodziła się moja córka i to umocniło mnie na ścieżce artystycznej, którą podążałem.

W 1985 roku wykonałem dzieło swojego życia: widowisko estradowe dla dzieci „Bajki, baśnie, ballady”, które zostało wystawione na scenach i estradach całej Polski ponad 2500 razy. Widowisko to było – zgodnie ze swoim tytułem – specyficznym przekrojem przez gatunki literackie, sceniczne i muzyczne i otrzymało trzecią nagrodę na ogólnopolskim przeglądzie widowisk estradowych dla dzieci „Chorzów w krainie baśni”. Byłem jego

scenarzystą i producentem.

W 1987 roku zrezygnowałem z pracy w Estradzie Lubelskiej i podjąłem się organizacji Fundacji Lubelskiej a po roku podjąłem własną działalność gospodarczą, prowadząc sklep agencyjny i produkcję rzemieślniczą.

W 1989 roku zająłem się działalnością publiczną. W wyborach do władz Spółdzielni Mieszkaniowej „Czuby” w Lublinie zostałem przewodniczącym rady nadzorczej.

W 1990 roku zostałem radnym miasta Lublina w pierwszej kadencji odrodzonego samorządu. Wówczas bliżej zainteresowałem się działalnością polityczną, której poświęciłem kolejne kilkanaście lat. W latach 1992 – 2005 działałem aktywnie w Unii Polityki Realnej, nieprzerwanie jako prezes tej partii w Lublinie a ponadto w czterech kadencjach jako przewodniczący Rady Sygnatariuszów (odpowiednik rady naczelnej).

W 1991 roku zostałem dyrektorem naczelnym Estrady Lubelskiej. W tym czasie odbyłem kurs dla członków rad nadzorczych spółek Skarbu Państwa, organizowany przez Ministerstwo Przekształceń Własnościowych. W Związku z tym przeszkoleniem nadzorowałem Łańcucką Fabrykę Śrub, Zamojskie Fabryki Mebli i Faelbud w Lublinie. Równolegle odbywałem studia podyplomowe w zakresie kultury i sztuki.

W 1992 roku nastąpiło załamanie mojego życia rodzinnego, ostatecznie doszło do rozwodu. Rozstałem się także z Estradą Lubelską i wróciłem do swojej działalności rzemieślniczej. Jednak działalność polityczna coraz bardziej mnie wciągała i ostatecznie działalności tej poniechałem. Przez dwa lata sprawowałem funkcję dyrektora Instytutu Konserwatywno-Liberalnego, prywatnej fundacji wydawniczej o profilu zgodnym z nazwą.

W roku 1998 ponownie zostałem radnym i członkiem Zarządu Miasta. Do mojego zakresu należały następujące sprawy: handel i działalność gospodarcza ludności, ochrona środowiska, imprezy masowe, inwestycje z finansowym udziałem mieszkańców, działalność samorządów pomocniczych i informatyzacja urzędu.

W 2002 roku, po zakończeniu kadencji w Ratuszu, objąłem funkcję prezesa Miejskiej Korporacji Komunikacyjnej, spółki związanej kapitałowo z MPK Lublin. Po zakończeniu kadencji w MKK podjąłem starania o pracę w UMCS.

W 2003 roku odbyłem podróż życia: przejechałem samochodem z Ottawy do Las Vegas przez środkowe stany (i z powrotem przez Góry Skaliste – razem 8 tys. km) oraz odbyłem spływ pontonem po rzece Kolorado przez Wielki Kanion (400 km).

W latach 2004 – 2008 przez jedną kadencję pełniłem funkcję przewodniczącego Rady Dzielnicy Rury w Lublinie. Ze względu na pracę w Kazimierzu z tej działalności zrezygnowałem.

Od maja 2006 roku do września 2013 roku pełniłem funkcję dyrektora Kolegium Sztuk Pięknych UMCS w Kazimierzu Dolnym. Poza właściwymi zadaniami o charakterze administracyjnym zorganizowałem, w czasie mojej pracy tutaj, ponad sto wystaw plastycznych. Odbylem wówczas studia podyplomowe w zakresie zarządzania w NGO oraz studia drugiego stopnia w zakresie kulturoznawstwa. Skończyłem na absolutorium.

Po likwidacji Kolegium zostałem przeniesiony na Wydział Artystyczny UMCS, gdzie dotrwałem do emerytury. W tym okresie zajmowałem się obsługą administracyjno-organizacyjną studiów podyplomowych. Ja sam w tym czasie odbylem studia podyplomowe w zakresie zarządzania w oświacie. Posiadam również kwalifikacje (z wpisem na listę) syndyka masy upadłościowej,

Odwiedziłem ponad dwadzieścia krajów świata, poznając ich kulturę oraz specyficzne placówki i obiekty, np. świątynia Artemidy w Efezie, Jezioro Bajkał, eksploratoria (muzea wiedzy) w Londynie, Leeds i Ottawie, Kolegium Sztuki w Lembie (Pafos, Cypr) oraz w Barcelonie, utrzymywałem osobiste kontakty z Narodową Akademią Sztuki we Lwowie. Uczestniczyłem także w jubileuszu stulecia Lublina w Wisconsin.

Od czterech lat jestem emerytem a od trzech lat pełnię funkcję wiceprezesa Rodzinnego Ogrodu Działkowego. Jestem też radnym Dzielnicy Rury. To zajęcia godne emeryta i wystarczające w moim wieku.

Bator Janusz

Do udziału w spektaklu Teatru „PROVISORIUM” zaprosił mnie kolega – Sławek Skop. Chodziliśmy do III Liceum im. Unii Lubelskiej w Lublinie. Graliśmy razem w orkiestrze szkolnej. On na kontrabasie, ja na gitarze. Potem byliśmy razem na roku na kierunku Wychowania Muzycznego wydziału Psychologii i Pedagogiki UMCS. Graliśmy w różnego typu zespołach muzycznych – różne style i gatunki. Sławek był także aktorem teatru PROVISORIUM. Do spektaklu pod tytułem NASZA NIEDZIELA potrzebny był ktoś kto potrafiłby zagrać melodię TA OSTATNIA NIEDZIELA. Miałem grać na akordeonie. Znałem zasady gry i nie potrzebowałem nut by to wykonać. Na pierwszym spotkaniu dowiedziałem się, jak to ma wyglądać i zgodziłem się. Były też takie spektakle, gdzie grałem na banjo w trio muzycznym (plus akordeon i skrzypce). W ten sposób poznałem wspaniałych i odważnych ludzi, twórców spektakli PROVISORIUM: Janusza Opryńskiego, Jacka Brzezińskiego. Andrzeja Mathiasza i innych. Teatr PROVISORIUM był teatrem studenckim i miał siedzibę w CHATCE ŻAKA. Była to dość duża sala. Korzystaliśmy z niej ze Sławkiem (oczywiście,

za pozwoleniem), kiedy potrzebowaliśmy miejsca do prób naszych przeróżnych projektów muzycznych, za co jestem bardzo wdzięczny. Dzięki temu kontaktowi poznawałem istotę i przesłanie teatrów studenckich.

W czasie studenckim stworzyliśmy ze Sławkiem kilka zespołów muzycznych jak COLLAGE QUINTET (laureat festiwalu muzycznych w regionie), dixilandową formację DIXILAND FAMILY i inne dla potrzeb zaspokojenia naszych muzycznych zainteresowań. Było tego sporo.

Po studiach od razu zająłem się profesjonalnym graniem i byłem zapraszany do składów różnych zespołów. Od młodości grałem na weselach „dla kasy” w różnych składach. Był to dla mnie bardzo znaczący okres, ponieważ nauczył mnie zasad współpracy, zdobyłem bezcenne doświadczenie i umiejętności, o czym przekonałem się dopiero później.

Od 1982 zaraz, po dyplomie z dyrygowania, pojechałem w trasę z zespołem Estrady Lubelskiej QVO VADIS i tu także zdobyłem nowe doświadczenia, nowe znajomości i przyjaźnie trwające do dziś. Tam poznałem między innymi Kazimierza Grześkowiaka, z którym współpracowałem. Rozstałem się z ESTRADĄ LUBELSKĄ pod koniec 1984 roku. Powód: kontrakt w Finlandii. Koledzy z Puław – Bogdan Tchórzewski (perkusista znanego zespołu BAJM) i Zbigniew Sikorski postanowili stworzyć zespół i zaprezentować go Agencji Artystycznej PAGART, by dostać wymarzony kontrakt zagraniczny. Już w grudniu 1984 kontrakt dostaliśmy i wyjechaliśmy do Finlandii. Graliśmy razem w Skandynawii (Finlandia, Szwecja, Norwegia) do 1990 roku – na lądzie i na promach.

Kontynuowałem pracę muzyka kontraktowego w Skandynawii aż do 2002 roku. Jeździłem także po Europie (Szwajcaria, Austria, Niemcy) z różnymi zespołami. Poznałem bardzo wielu wspaniałych ludzi i świetnych muzyków. Grałem z Finami (VESA and FINSET), Szwedami (JACK BILLY Sextet). Przejechałem z nimi Szwecję i Finlandię wzdłuż i wszerz.

Od listopada 2002 roku grałem najpierw jako „sideman”, potem już leader własnego zespołu na amerykańskich statkach wycieczkowych w kompanii ROYAL CARRIBEAN LTD. po całym świecie.

Ostatnie trzy lata gram już sam jako pianista w kompanii PRINCESS CRUISES. Podczas urlopów równie chętnie gram w Polsce.

(maj 2021)

Bazan Tomasz

Urodzony 14 listopada 1982 r. w Przeworsku - tancerz, reżyser teatralny i choreograf, założyciel Teatru Maat Projekt, aktor.

Ukończył studia na wydziale Kulturoznawstwa Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie ze specjalizacją Krytyka i Promocja Sztuk Plastycznych. Wśród swoich nauczycieli najchętniej wymienia francuskiego malarza i scenografa Jeana Marco. Tańca uczył się od wielu znakomitych tancerzy i mistrzów sztuk walki, m.in.: Daisuke Yoshimoto, Atsushiego Takenouchiego(ang.), Katsury Kana, Yossi Berga, Odett Graff, Shizamitu Tiena, Jurija Pstrowskiego, Moniki Tachman, Sashy Waltz. Specjalizuje się w chińskim stylu sztuki walkiLang.

Współpracował z Ośrodkiem Praktyk Teatralnych „Gardzienice”, Stowarzyszeniem Teatralnym Chorea, International Theatre Art Of Now, Compagnie le Sablier, Les Kurbas Theatre we Lwowie, Dance Art Now w Londynie i Operą Narodową – Teatrem Wielkim w Warszawie. Był także rezydentem Art Stations Kulczyk Foundation w roku 2008. Jest członkiem interdyscyplinarnej Kunst Gillian Gallery w Berlinie.

W roku 2004 założył niezależny Teatr Maat Projekt z siedzibą w Centrum Kultury w Lublinie. Realizuje w jego ramach autorski program treningu fizycznego i poszukiwań kulturowych na terenie całej Polski i w Europie. Głównym celem działalności artystycznej prowadzonej przez Teatr MAAT jest „odnalezienie języka ciała”, w którym „technika jest się ważnym, lecz nie pierwszoplanowym narzędziem”. Za główny środek wyrazu zespół obrał eksperymenty z użyciem wielu współczesnych technik tanecznych, ze szczególnym naciskiem na taniec intuitywny i poszukiwanie europejskiego kontekstu biologicznego tańca somatycznego. Bazan zrealizował szereg interdyscyplinarnych projektów na pograniczu spektakli, happeningów, instalacji kolektywnych, performance pokazywanych w Polsce i za granicami kraju (Niemcy, USA, Norwegia, Ukraina, Białoruś, Francja, Słowacja, Wielka Brytania, Hiszpania, Belgia, Izrael). Stworzył swój własny i rozpoznawalny styl. Krytyka uznała działania Tomasza Bazana za jedno z najważniejszych tego typu w Polsce, czego dowodem była prezentacja spektakli Tomasza Bazana na wszystkich dotychczasowych edycjach Polskiej Platformy Tańca. Tomasz Bazan jest także twórcą i kuratorem pięciu edycji

Międzynarodowego Festiwalu Eksperymentalnego Tańca i Ruchu MAAT FESTIVAL. W 2013 r. program kuratorski MAAT FESTIVAL przekształcił się w międzynarodowy program rezydencyjny, w ramach którego widzowie mogą spotykać się z artystami przez cały rok (finał w grudniu 2014 r.)

Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP (2011). Laureat nagrody Prezydenta Miasta Lublina za całokształt pracy artystycznej. W 2008 r. został rezydentem programu Solo Projekt w Poznaniu dla młodych choreografów, w ramach którego zrealizował *solo Lang* (Art Stations Foundation Stary Browar Nowy Taniec).

Od 2012 r. należy do najbliższych współpracowników Krzysztofa Garbaczewskiego. Dołączył do obsady *Życia seksualnego dzikich* w Nowym Teatrze w Warszawie. Tańczył w *Everyman Jack of You* i *Forgiveness* Erika Ehna(ang.) na deskach Teatru La MaMa w Nowym Jorku (w ramach projektu *Soulographie*. Z mitem „Nowego Jorku Europy” spotkał się na Festiwalu Łódź 4 Kultur, gdzie wziął udział w projekcie *Łódzkie podwórka*. Spektakl multimedialny powstał na motywach „Samotności pól bawełnianych” Bernard-Marie Koltès. W maju 2013 r. w Komunie//Warszawa wcielił się w jedną z wersji Bertolta Brechta w „herb brecht” (obok Marcina Cecko, Krzysztofa Garbaczewskiego i Joanny Dudy). 1 sierpnia 2013 r. miała miejsce premiera *Kamiennego nieba zamiast gwiazd* Marcina Cecko. Tomasz Bazan stworzył postać Warsa i stał się jedną z twarzy spektaklu - koprodukcji Muzeum Powstania Warszawskiego i Nowego Teatru w Warszawie.

Od października 2013 roku jest członkiem międzynarodowego zespołu kuratorów interdyscyplinarnego projektu *Contexts bodies* w Tel Awiwie.

Tomasz Bazan zajmuje się poza tym prowadzeniem warsztatów, staży, a także couchingiem.

Zagrał w spektaklu „Bracia Karamazow” Teatru Provisorium (2011).

Bernad Anastazja

Aktorka, wokalistka, studiowała w Warszawskiej Szkole Filmowej na kierunku Aktorstwo. Śpiewała w Zespole Międzynarodowej Szkoły Muzyki Tradycyjnej, powstałej z inicjatywy Fundacji Muzyka Kresów. Wraz z zespołem brała udział w takich projektach jak. m.in. Festiwal Warszawska Jesień, spektakl wokalny „Trzy dźwięki”, spektakl „Klątwa” w reż. J.

Opryńskiego czy nagranie płyty „Sceny z bezkresów” z Kawalerami Błotnymi. W 2009 roku wystąpiła w projekcie „Kołysanki polskie” z Tomaszem Stańką.

Zagrała też w 2 spektaklach Teatru Provisorium: „Bracia Karamazow” (2011) oraz „Lód” (2013) wg powieści Jacka Dukaja.

Borowska Eliza

Aktorka teatralna i telewizyjna, absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie. Debiutowała w spektaklu „Bambini di Praga” w reż. A. Glińskiej w Teatrze Współczesnym w Warszawie. Bezpośrednio po studiach związała się z Teatrem Powszechnym, a następnie z Teatrem Polskim w Warszawie. Zagrała m.in. w spektaklach „Słomkowy kapelusz”, reż. P. Cieplak, „Czarownice z Salem”, reż. I. Cywińska. Współpracowała m.in. z Teatrem Wybrzeże („Fanta\$y”, reż. J. Klata) czy Centrum Artystycznym M25 w Warszawie. Stale współpracuje z Teatrem Polskiego Radia. Za role w spektaklach dyplomowych otrzymała nagrodę na IX Ogólnopolskim Konkursie na wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej, nagrodę główną i nagrodę Jana Machulskiego na XXI Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi (spektakl „Żegnaj, Judaszu”), nagrodę za rolę drugoplanową na II Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych („Wiśniowy sad”, reż. A. Glińska) oraz nagrodę im. Jana Świdorskiego za rolę w przedstawieniu „Niedokończona historia”.

W Teatrze Provisorium zagrała w spektaklach „Lód” oraz „Punkt Zero. Łaskawe”.

Brzeziński Jacek

Urodziłem się w roku 1954 w Lublinie, gdzie uczęszczałem do szkoły podstawowej i średniej. W 1977 roku ukończyłem polonistyczne studia magisterskie na UMCS.

Po licealnych próbach budowania własnego teatru na drugim roku studiów związałem się z założonym trzy lata wcześniej przez grupę polonistów z UMCS Studenckim Teatrem Provisorium. W czasach PRL-u identyfikowałem się z wyrażaną w spektaklach linią ideową Teatru, podstawą której był sprzeciw wobec przemocy i zakłamania totalitarnego ustroju. W tym duchu uczestniczyłem jako aktor i współtwórca w takich spektaklach jak „Nasza niedziela”, „Nie nam lecieć na wyspy szczęśliwe”... czy „Wspomnienia z domu umarłych”,

których literacką kanwę stanowiły dzieła niezależnych, a czasem zakazanych autorów: Cz. Miłosza, O. Mandelsztama czy G. Herlinga Grudzińskiego.

W latach 1977 – 81 pracowałem jako asystent w Zakładzie Logopedii UMCS, a potem nieprzerwanie do 2019 roku – w Centrum Języka i Kultury Polskiej dla Polonii i Cudzoziemców UMCS, gdzie prowadziłem lektorat języka polskiego a także zajęcia z fonetyki oraz kultury żywego słowa. Owocem długoletniej pracy z cudzoziemcami był stworzony przeze mnie Chór i Teatr ponad Granicami CJKP UMCS, prezentujący spektakle oparte na polskiej dramaturgii (np., „Dziady” Adama Mickiewicza, „Odprawa posłów greckich” Jana Kochanowskiego, „Młoda śmierć” Grzegorza Nawrockiego, „Brat naszego Boga” Karola Wojtyły, czy „Historyja o chwalebny m zmartwychwstaniu Pańskim” Mikołaja z Wilkowiecka), jasełka i koncerty kolęd czy wieczory pieśni patriotycznych i biesiadnych. Regularnie organizowałem Dwujęzyczne Konkursy Recytatorskie, wyłącznie dla cudzoziemców uczących się języka polskiego. Mam na koncie kilkanaście współautorskich publikacji z dziedziny glottodydaktyki oraz artykuły prasowe. Prowadziłem zajęcia dla cudzoziemców także za granicą (na Ukrainie i w Rosji) na żywo i on line. Jesienią 2021 roku wziąłem udział w przygotowaniu internetowego kursu języka polskiego dla cudzoziemców promującego Lublin.

Jestem współtwórcą wszystkich spektakli Teatru od czasu mego przybycia do dziś. Prowadziłem też systematycznie archiwum Provisorium, z którego skorzystała już spora grupa zainteresowanych naszym Teatrem.

Uczestniczyłem w kilkudziesięciu festiwalach teatralnych o zasięgu krajowym i międzynarodowym w Polsce i wielu krajach Europy. Występowałem też w Japonii, Korei Płd., europejskiej i syberyjskiej części Rosji, Egipcie i USA. Prowadziłem wspólnie z innymi członkami Teatru warsztaty w ośrodkach uniwersyteckich w USA, Niemczech i w Polsce. Współpracowałem przy adaptacjach teatralnych kilku powieści (*Inny świat* G. Herlinga – Grudzińskiego, *Dżuma* A. Camus’a, *Niepokoje wychowanka Toerlessa* R. Musila czy *Ferdydurke* i *Trans-Atlantyk* W. Gombrowicza).

We współpracy z Teatrem 8 Dnia i Teatrem Biuro Podróży zrobiliśmy – z całym składem Provisorium – spektakl „Wschód” (Moguncja 1991). Występowałem w przedstawieniach zrealizowanych przez Fundację Kresy 2000 („Kłątwa”, „Drzewo” 2008 – 2010). W czerwcu 2010 r. uczestniczyłem w polsko-norweskim projekcie teatralnym, czego efektem stał się spektakl „Głód Knuta Hamsuna”. Współpracowałem z kilkoma reżyserami, jak: Janusz

Opryński, Witold Mazurkiewicz, Stefan Szmidt, Lech Raczak, Łukasz Witt – Michałowski oraz Ryszard Kalinowski.

Jestem laureatem wielu nagród ogólnopolskich i międzynarodowych, m.in. dwukrotnie otrzymanego Fringe First na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym w Edynburgu (1992, 2001), Grand Prix Festiwalu Teatralnego „Klasyka Polska” w Opolu (1999), Nagrody Artystycznej Miasta Lublina (1999), wyróżnienia na Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Aktorskiej w Kaliszu (1999), Grand Prix w Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2004), czy pięciokrotnie przyznanej Nagrody Prezydenta Lublina (ostatni raz w 2020). W roku 2010 otrzymałem Nagrodę Specjalną Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a w 2012 – Srebrny Krzyż Zasługi.

Jako aktor uczestniczyłem w telewizyjnych nagraniach kilku spektakli, m. in. *Ferdynand* (2009) wg W. Gombrowicza i *Bracia Karamazow* (2012) według powieści F. Dostojewskiego. Oba ww. spektakle przyniosły też Teatrowi Provisorium największy rozgłos. Współpracowałem z innymi teatrami, np. z poznańskim Teatrem Ósmego Dnia i Biurem Podróży, Kompanią Teatr, lubelskim Teatrem ITP (KUL), jak też występowałem w realizacjach Marcina Wąsowskiego, np. w wielkim widowisku *Wiara – Nadzieja – Miłość* na Arenie Lublin w lipcu 2016 roku z okazji Światowych Dni Młodzieży oraz w historycznym spektaklu „Lublin. Stolica” z okazji 100 rocznicy niepodległości (w 2018 r.).

Nadal pozostaję aktorem Teatru Provisorium, którego ostatnią premierą, zrealizowaną w koprodukcji z Teatrem Dramatycznym w Warszawie (grudzień 2019) są *Biesy* wg powieści F. Dostojewskiego w reżyserii Janusza Opryńskiego.

W roku 2018 opublikowałem swoją książkę zatytułowaną „Provisorium. Nieregularny dziennik z podróży”.

Czarnecka Majka

Urodziłam się w 1953 roku w Chełmie Lubelskim . W 1973 po ukończeniu liceum przeniosłam się do Lublina, gdzie studiowałam Filozofię Społeczną na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim . Moja przygoda z teatrem Provisorium zaczęła się w 1978 roku i trwała do początku 1979, ale mój kontakt z Provisorium utrzymywał się do wyjazdu z Polski w 1983. Obecnie mieszkam w Australii. Teatr nadal towarzyszy mi, lecz w trochę innej

formie. Bardziej pomaga mi w pracy, którą wykonuję jako terapeuta specjalizujący się w uzależnieniach. Po zrobieniu kursu z psychodramy wykorzystuję często tę metodę w pracy terapeutycznej.

Duńska Ksenia

Absolwentka UMCS, Szkoły Praw Człowieka Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, studiowała też wiedzę o teatrze w PWST (obecnie Akademia Teatralna) w Warszawie. Koordynatorka wielu wydarzeń kulturalnych, nauczycielka, edukatorka.

Od ponad 20 lat pracuje w Centrum Kultury, obecnie w Dziale Koordynacji pełni funkcję koordynatorki dostępności. Swoją pracę w Centrum Kultury rozpoczynała wraz z początkiem istnienia Konfrontacji Teatralnych i z tym festiwalem związana jest do dziś jako koordynatorka programu polskiego.

W latach 1998 – 2008 była producentką i menedżerką Teatru Provisorium i Kompanii „Teatr”.

Dyjak Marek Jan

Urodzony 18 kwietnia 1975 w Świdniku – polski kompozytor, piosenkarz i muzyk, wykonujący muzykę jazzową i poezję śpiewaną. Okazjonalnie aktor.

Debiutował na scenie w latach 90., biorąc udział w festiwalach i przeglądach wokalnych. W 1995 zajął drugie miejsce z utworem „Piękny instalator” na Studenckim Festiwalu Piosenki w Krakowie oraz zwyciężył na Festiwalu Artystycznego Młodzieży Akademickiej w Świnoujściu. Od 1997 wydał dwanaście albumów studyjnych.

Równocześnie z działalnością muzyczną realizuje się jako aktor, zagrał w kilku etiudach teatralnych oraz filmach i serialach telewizyjnych.

Autor muzyki do spektaklu „Bracia Karamazow” Teatru Provisorium (2011).

Dziduch Zbigniew

Urodzony 27 grudnia 1972 roku w Tarnowskich Górach. Aktor teatralny, telewizyjny, dubbingowy. Jeden z najpopularniejszych lektorów reklamowych w Polsce. Absolwent krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej (1999). Współpracował z Teatrem Narodowym w Warszawie, Teatrem na Woli w Warszawie, Laboratorium Dramatu w Warszawie, Stara Prochownia w Warszawie, Teatrem IMKA oraz w Lublinie z Teatrem Provisorium, gdzie wystąpił w spektaklu „Lód” (2013).

Znany aktor dubbingowy. Podłożył głos pod niezliczone ilości filmów („Hobbit: Niezwykła podróż”, „Fałszywa dwunastka”), seriali i animacji („Samuraj Jack”, „Czarodzieje kontra Obcy”), a także gier komputerowych („Neverwinter Nights”, „League of Legends”).

Współpracuje z internetowym bankiem głosów

Góral Agata

Aktorka teatralna i dubbingowa. Absolwentka Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Obecnie związana z Teatrem Dramatycznym, a wcześniej (2012-2016) z Teatrem Studio w Warszawie, gdzie brała udział w spektaklach m.in. „Anna Karenina”, „Efekt”, „Rewizor”. Występowała również w spektaklach w reżyserii Pawła Passiniego: „Yerma” (wyróżnienie za najciekawszy debiut w podsumowaniu roku miesięcznika Teatr) i „Artaud. Sobowtór i Jego Teatr” w Teatrze Studio. Otrzymała nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na XXIX Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, była nominowana do nagrody Feliksy Warszawskiej za rolę w spektaklu „Sierpień” w reż. G. Brała.

W Teatrze Dramatycznym m. st. Warszawy można ją było zobaczyć w „Słudze dwóch panów” C. Goldoniego, „Pociągach pod specjalnym nadzorem” B. Hrabala w reż. J. Krofty, „Pijanych” I. Wyrupajewa w reż. W. Urbańskiego, „Kilku scenach z życia” wg A. Czechowa w reż. A. Gryszkówny oraz „Księżniczce Turandot” w reż. O. Spiszaka. Zagrała także w spektaklach „Punkt Zero. Łaskawe” oraz „Biesy” w reż. J. Opryńskiego. Wystąpiła w kilku przedstawieniach Teatru Polskiego Radia.

Grudzień Mirosław Jan

Urodzony w 1951 r. w Starachowicach. Poeta, prozaik, eseista, tłumacz literacki. Niezależny publicysta, historyk literatury i krytyk literacki, historiograf represji stalinowskich wobec ludności polskiej i losów polskich repatriantów z Kazachstanu.

Pochodzi z rodziny o tradycjach wojskowych i niepodległościowych, represjonowanej podczas II wojny światowej przez władze niemieckie i sowieckie; należy do Związku Sybiraków i Stowarzyszenia Rodzin Osadników Wojskowych i Cywilnych na Kresach Wschodnich.

Studiował filologię polską na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie i (zaocznie) filologię angielską na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie w latach 1969 – 1977. Pracował w wielu zawodach, w tym jako nauczyciel, dziennikarz, redaktor czasopism. Przez 40 lat (do 2021) tłumacz przysięgły – biegły sądowy języka angielskiego.

W roku 1971 aktywny członek składu założycielskiego studenckiego teatru o pierwotnej nazwie *Grupa Provisorium* na UMCS w Lublinie, w latach 1971-1973 także aktor.

Działał w opozycji antykomunistycznej lat 70-tych, organizował i redagował niezależny wolny od cenzury biuletyn NSZZ „Solidarność” Huty Stalowa Wola. Podczas stanu wojennego pisał i rozprawdzał w „drugim obiegu” wiersze polityczne pod pseudonimem A.R.L. W latach 2011 -2016 działał w podkarpackim Stowarzyszeniu Literackim „Witryna” (wiceprezes 2014-2016).

Współpracownik czasopism kulturalnych i literackich, w tym: „Sztafeta” (Stalowa Wola), „Lublin”, „Nasz Dom – Rzeszów” i „Krajobrazy” (Rzeszów). Publikował w latach 90-tych w internetowym wydaniu czasopisma „Phalanx” (Warszawa), potem w czasopismach „Nadwiślocze” (Mielec), „Akant” (Bydgoszcz), „Przegląd Prawosławny” (Białystok), „Zesłaniec” (Wrocław), „Ulotna Przestrzeń” (Wołczyn) „Mówią Wieki” (Warszawa), „Nieznany Świat” (Warszawa), „Krynica” (Kijów), „Hajr” (Serbia), „Taifas” (Rumunia), „Orzeł Biały” (USA), na portalu internetowym „Poezija - Portal Poezji Bałkańskiej”. W 2018 r. rozpoczął (wspólnie z poetką Małgorzatą Żurecką) redagowanie blogu przekładowego „Mosty Poezji – Poetry Bridges”.

Debiut poetycki w latach studenckich, w lubelskiej „Kamenie” (1972). Jego młodzieńcze wiersze ukazały się w antologii lubelskiego Klubu Młodych Pisarzy *Gdzie jabłonie słodkopiennie* (1980) i *Oko, anioł, krzyk: antologia poezji hiperrealnej* (1981, pod pseudonimem Sławomir Ostrowski, także udział w redakcji tomiku).

Wydał tomik poezji *Bezszenność przed świtem* (Sandomierz 2014) i wspólnie z Małgorzatą Żurecką tomik przekładów poezji Manolisa Alijizakisa z oryginalnej wersji nowogrecko-angielskiej *Nostos and Algos –Powrót i Ból* (Rzeszów 2020), nagrodzony w 2021 r. nagrodą honorową ZLP „Złote Pióro”. Jest też współautorem (wraz z I. Witkowskim) książki publicystycznej o charakterze eseistyczno-futurologicznym, poświęconej globalnemu kryzysowi cywilizacyjnemu pt. *Prawdziwe cele ludzkości* (Warszawa 2021).

Jest autorem artykułów poruszających losy polskich przesiedleńców do Kazachstanu w 1936 roku w czasopismach „Lublin” i „Śląski Kurier WNET”; włożył swój wkład w realizację filmu TV Rzeszów pt. *Kazachstańska odyseja* (2020, III nagroda 16. Festiwalu Polonijnego „Losy Polaków”).

Ponadto publikował w „Lublinie” artykuł o historii wysiedlonego ongiś przez Stalina narodu kałmuckiego, oraz artykuły historyczno-literackie o pierwszej polskiej kobiecie piszącej Gertrudzie Mieszkównie i o poecie z kręgu filomackiego Janie Czeczocie. W swoich krytycznych omówieniach poezji porusza się na pograniczu filozofii kultury, występuje także jako lingwista i teoretyk przekładu poetyckiego.

Dokonuje przekładów poezji bezpośrednio z języków: angielskiego, niemieckiego, hiszpańskiego, rosyjskiego, ukraińskiego, białoruskiego, serbskiego i chorwackiego. Przekładał m.in. poetów nierosyjskich narodowości Federacji Rosyjskiej (z Tatarstanu, Kałmucji i Udmurcji) na łamach „Lublina” i na portalu „Poezija”.

Jego poezje, opowiadania i przekłady publikowano w czasopismach „Lublin”, „Nadwiślocze”, „Nasz Dom Rzeszów”, „Krajobrazy”, w *Antologii Poetów Polskich* (Warszawa 2017), w antologiach *Metafora Współczesności* (2020 i 2021); za granicą m.in. w antologii rumuńskiej *Poezie fără frontiere* (Pitești 2020), w antologii angielsko-koreańskiej *Bridging The Waters III* (Nowy Jork, USA 2020), w bengalsko-angielskim periodyku literackim „Shabdaguchha” (Woodhaven, NY 2019), w macedońskich periodykach literackich „Rast” i „Sovremeni Dijalozi” (Bitola 2021). Jego wiersze przełożono na języki angielski, rumuński, koreański, nowogrecki, macedoński i inne.

Od 2018 roku tworzy sekcję polską międzynarodowego zespołu tłumaczy poezji projektu ITHACA – Wiersz Tygodnia pod przewodnictwem belgijskiego poety Germaina Droogenbroodta i wydawnictwa POINT Editions (do VIII 2021 z Małgorzatą Żurecką, obecnie z Anną Marią Stępień), mają na koncie polskie przekłady około 300 wierszy poetów świata (w przygotowaniu wydanie książkowe).

Przygotowywał do druku tomiki poezji podkarpackiego poety Jacentego (Jacka Kotwicy) oraz tomik opowiadań pisarza-repatrianta Anatola Diaczyńskiego *Tętent koni przez wieki* (Tuchów 2012).

Grzymkowski Sławomir

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Od 1994 roku na stałe związany z Teatrem Dramatycznym w Warszawie,

występował w spektaklach w reżyserii, m.in. P. Cieślaka (*Wesele, Obsługiwałem angielskiego króla*), K. Lupy (*Powrót Odysa, Wymazywanie*), K. Warlikowskiego (*Elektra, Poskromienie Złośnicy*), P. Miśkiewicza (*Płatonow*), M. Strzępki (*W imię Jakuba S.*), J. Krofty (*Król Edyp*) i wielu innych. Współpracuje z niezależnymi twórcami i grupami teatralnymi, m.in. ze Studiem Teatralnym „Koło” (*Taksówka*) i Teatrem Provisorium (*Lód, Punkt Zero. Łaskaswe*). W Teatrze Telewizji brał udział w produkcjach m.in. A. Wajdy (*Bigda idzie*), J. Englerta (*Kordian*), P. Cieplaka (*Człowiek, który był czwartkiem*), A. Glińskiej (*Bambuko*) czy K. Warlikowskiego (*Poskromienie złośnicy*).

Halat Stanisław

dr hab., prof. UMCS jest wieloletnim wykładowcą w Instytucie Muzyki UMCS na kierunku Jazz i muzyka estradowa oraz Edukacji Muzycznej. Jest promotorem i recenzentem prac licencjackich studentów kierunku Jazz i Muzyka estradowa oraz opiekunem recitali dyplomowych studentów klasy perkusji. W swoim dorobku kompozytorskim ma ponad 100 utworów solowych i zespołowych na instrumenty perkusyjne oraz opracowań na różne składy instrumentalne. Jest liderem kwartetu jazzowego, z którym nagrał dwie autorskie płyty: „Kolory rytmu” i „Amity” oraz autorem wszystkich aranżacji na płycie Szymanowski Percussion Ensemble. Bierze udział w konferencjach naukowych na temat muzyki jazzowej i perkusyjnej w kraju i za granicą. Od kilkunastu lat jest organizatorem i dyrektorem artystycznym Międzynarodowych Warsztatów Perkusyjnych, istotnego wydarzenia edukacyjno-artystycznego mającego wpływ na rozwój sztuki perkusyjnej w Polsce. Pełnił funkcje promotora i recenzenta przewodów doktorskich w Akademiach Muzycznych w Katowicach i Wrocławiu. W ramach kilkudziesięciu lat jako wykładowca wykształcił ponad dwudziestu perkusistów. Jest ekspertem Ministerstwa Edukacji i Nauki oraz konsultantem Centrum Edukacji Artystycznej. Od roku 2011 pełni funkcję dyrektora ds. muzycznych ZPSM nr 4 w Warszawie, cenionej instytucji edukacji muzycznej w Polsce.

Hariasz Krzysztof

Urodzony w 1955 roku. Pochodzi z Kolbuszowej koło Rzeszowa. Zainteresowania artystyczne przejawiał od lat młodzieńczych. Przez kilka lat pobierał lekcje gry na pianinie i akordeonie. W liceum śpiewał i grał na gitarze w zespole rockowym. W roku 1974 został

studentem Wydziału Prawa Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W roku 1975 wyjechał z Teatrem Provisorium na obóz teatralny na Roztocze i został przyjęty do zespołu aktorskiego grupy. Pracował z Provisorium przy spektaklach „W połowie drogi”(1976), „Nasza niedziela” (1978), „Nie nam lecieć na wyspy szczęśliwe” (1979), „Pusta estrada” (1981), oraz przy pomniejszych projektach i przedsięwzięciach.

Studia ukończył w roku 1979. Wkrótce później objął funkcję Kierownika Programu w Akademickim Centrum Kultury UMCS „Chatka Żaka”. Pełnił ją w latach 1980-1981. Był współorganizatorem festiwalu Konfrontacje Młodego Teatru w Lublinie. Udzielał się w działalności opozycyjnej. Współtworzył struktury „Solidarności” i NZS na UMCS, brał czynny udział w uczelnianych strajkach. W Stanie Wojennym był redaktorem i drukarzem podziemnych wydawnictw: Informatora Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „Solidarność” (15 XII 1981 – II 1982) oraz Biuletynu NZS UMCS. Został aresztowany, internowany i w końcu oskarżony „o sporządzanie, gromadzenie i rozpowszechnianie po 13 XII 1981 pism i druków zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój społeczny lub rozruchy”. W maju 1982 został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie w trybie doraźnym na 1 rok i 3 mies. Więzienia. Osadzony w zakładach karnych w Łęczycy i Hrubieszowie. Został warunkowo zwolniony w lutym 1983.

Od lipca 1983 przebywa na emigracji w Stanach Zjednoczonych. Jest autorem tekstów literackich, krytycznych, akademickich i publicystycznych drukowanych na łamach prasy emigracyjnej i krajowej. W 1987 roku skończył studia z administracji sztuki na Drexel University w Filadelfii. Jego kariera zawodowa jest ściśle związana z działalnością teatralną. Wyreżyserował siedem spektakli, z których jeden („The Fatal Lack of Color”) był prezentowany był na off off Broadway w Nowym Jorku, a inny („Frankenstein”) na festiwalu w Edynburgu. Pracował jako dyrektor techniczny (scenografia, światła, projekcje, dźwięk, itd.). Jest reżyserem światła (lighting design) do ponad 120 spektakli w teatrach uniwersyteckich i alternatywnych. W 2012 zagrał z amerykańskimi aktorami w sztuce Doroty Masłowskiej „Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku” zrealizowanej przez New World Performance Laboratory. W tym samym roku obronił doktorat z komunikacji społecznej na Kent State University. Uczył administracji sztuki, teatru i pokrewnych przedmiotów na University of Pennsylvania, Kent State University oraz na University of Akron.

Obecnie na emeryturze, pisze i tłumaczy dla teatru, doradza i pomaga zaprzyjaźnionym artystom i grupom teatralnym, wieczorami brzdąka na gitarze, pracuje w domowym zaciszu nad książką o przestrzeni teatralnej.

IwaszkoKazimierz

Urodziłem się w maju 1950 r. na wsi i tam spędziłem dzieciństwo. Po szkole podstawowej ukończyłem liceum ogólnokształcące i w 1968 r. rozpocząłem studia pedagogiczne na UMCS w Lublinie. Wybrane studia (trochę nieświadomie) nie bardzo mnie interesowały i absorbowwały, i chyba dlatego już na II roku, za namową starszego kolegę z akademika wciągnąłem się w działalność na rzecz uczelnianego Zrzeszeniu Studentów Polskich. Początkowo (chyba z „braku laku”) zajmowałem się działalnością uczelnianych kół naukowych, dla których zorganizowałem dwa wakacyjne obozy „naukowe” w Zamościu i w Puławach. Ten drugi wizytował nawet ówczesny minister oświaty i szkolnictwa wyższego oraz członek KC PZPR - Henryk Jabłoński.

W 1972 r., już jako członek Rady Okręgowej ZSP w Lublinie wraz z działaczami Rady Uczelnianej ZSP na KUL, aktywnie działałem przeciwko przekształceniu Zrzeszenia w Socjalistyczny Związek Studentów Polskich (SZSP). Działania te okazały się naszą klęską, a sukcesem Stanisława Cioska, późniejszego „wybitnego” aparatczyka PZPR. W nowym związku „zacząłem zajmować się działalnością kulturalną i turystyczną, jako pilot zagranicznych wycieczek „Almaturu” (biura podróży dla środowiska studenckiego), z których można było mieć jakieś profity, głównie z handlu wymiennego na „złotodajnych” wycieczkach do Turcji. W wakacje 1973 r., jako aktywista almaturowski „zakwalifikowałem się” na wyjazd do Anglii – na tzw. obóz pracy na farmie sadowniczej koło Norwich. Po dwóch tygodniach zbierania jeżyn uciekłem z obozu do kolegów w Londynie (Wieśka i Ryśka z lubelskiej anglistyki), którzy z poparcia SZSP otrzymali paszporty na wakacyjny wyjazd właśnie do Londynu. Planując wcześniej to spotkanie, zakładaliśmy pozostanie w Anglii na dłużej. Oni głównie dla „języka” – ja dla pieniędzy. I tak się też stało, gdyż do domu wróciliśmy w lutym 1974 r. Zdając do urzędu paszporty, zostaliśmy poddani niezbyt groźnemu przesłuchaniu nt. pobytu na „zgniłym Zachodzie”. Konsekwencje z tej samowoli dały znać o sobie później, kiedy wystąpiliśmy o ponowne wydanie paszportów na następny wyjazd. Ale było to nic wobec swoistej chwały, jakiej przysporzyliśmy sobie po powrocie do Lublina, gdzie nas – jako realnych kibiców na słynnym meczu Polska-Anglia na Wembley (17.10.1973) – witano jak bohaterów. Ja dodatkowo szczyciłem się migawką z telewizyjnej

transmisji, bo po meczu wbiegłem na boisko, aby uściskać Grzegorza Latę i Domarskiego, co już na budowie w Londynie pośród Anglików, z którymi pracowałem, wzbudziło wielkie uznanie. Na budowie obsługiwałem tzw. „basket lift”, tj. spory koszyk, wciągany do góry na tzw. boczku i służący do podawania na piętro cegieł oraz innych materiałów budowlanych.

Do domu wracałem etapami z dwudniowym pobytem w Berlinie Zachodnim, gdzie zatrzymałem się u znajomych Niemców, poznanych wcześniej w Lublinie podczas ich wakacyjnych pobytów, w ramach tzw. „akcji pokuta”, która polegała na porządkowaniu obozu na Majdanku.

Kończąc w 1974 r. UMCS dostałem się na studia z filozofii przyrody na KUL. W 1976 r. byłem zastępcą dyrektora ds. organizacyjnych pierwszej edycji festiwalu Konfrontacje Młodego Teatru. Rok później, na almaturowskim obozie w Szklarskiej Porębie, poznałem Marię, początkującą pilotkę z Warszawy, studentkę iberystyki. W lipcu 1977 r. w Kościele na KUL odbył się nasz ślub, udzielony nam przez mojego wujka - ks. W. Furmana. Za żoną pojechałem do Warszawy, gdzie przez dwa lata byłem studentem podyplomowych studiów dziennikarskich. Tam urodził się nasz pierworodny syn – Borys.

Mając żywe kontakty ze środowiskiem teatrów studenckich w Lublinie i dobre papiery (m.in. dyplom dziennikarstwa z UW), w 1979 r. otrzymałem pierwszą etatową pracę na UMCS. Moim zdaniem było zorganizowanie i prowadzenie jednostki organizacyjnej Uniwersytetu pod nazwą Akademickie Centrum Kultury z siedzibą w budynku „Chatka Żaka”. Na skutek nowej sytuacji życiowej Maria z iberystyki wyładowała na polonistycę w UMCS, a ja starałem się „pogodzić ogień z wodą”, tj. aktywną działalność teatrów studenckich z troską władz (nie tylko uniwersyteckich) o właściwy ich profil ideologiczny. Rezultaty w tym zakresie były różne i objawiały się głównie na festiwalu KMT, który już – jako szef ACK – organizowałem samodzielnie, jednak pod specjalną nad nim kontrolą (lata 1980-81) A. Kwaśniewskiego, ówczesnego działacza w Zarządzie Głównym SZSP. Dodatkowy nadzór miałem w postaci pełnomocnika ds. studenckich, którym był wtedy doc. Antoni Pieniążek.

Wszystkie te „zgryzoty” skończyły się 13 grudnia 1981 r. i z dniem 17 grudnia wyrzucono mnie z pracy, uzasadniając później tę decyzję w świadectwie pracy „porzuceniem przez pracownika pracy”, co istotnie miało miejsce, gdyż bojąc się aresztowania pojawiałem się w biurze „Chatki Żaka” po kryjomu. Porzuciłem też Marię z Borysem i nocowałem w różnych miejscach. Tak tułałem się (z pomocą Pani Ani z Zarządu Regionu „S”) po Lublinie do

czerwca 1982 r., kiedy to „na zawsze” wyjechałem z tego miasta i przenieśliem się do Gdyni, gdzie miałem oparcie w rodzinie Teścia – Leona Drywy. W jego gabinecie, dyrektora szkoły nr 5, w połowie grudnia 1982 r. odbyłem „prywatne” spotkanie z ubekiem z Gdańska, który miał „papiery na mnie” z Lublina i dla własnej wygody poradził mi wyjazd do „jego kolegów po fachu” z Lublina, abym tam się ujawnił, zakończył głupie „ukrywanie się” i zaczął „normalnie żyć”. I tak też zrobiłem, że 17 (chyba) grudnia stawiłem się (po drodze spotkawszy się z mecenasem Tomkiem Przeciechowskim, który pośredniczył z ramienia „S” w kontaktach z ubekami) w gmachu przy ul. Narutowicza i – po krótkim przesłuchaniu – na piśmie oświadczyłem, że teraz mieszkam w Gdyni i na stałe wyprowadziłem się z Lublina. Wypełniwszy te „obowiązki” Boże Narodzenie mogłem świętować „jawnie”.

Z początkiem 1983 r moja żona dzięki księżeczce mieszkaniowej otrzymała spółdzielcze mieszkanie, więc ja zacząłem przygotowywać je do normalnego korzystania. Na apel proboszcza – w nowym miejscu zamieszkania – zaangażowałem się w pomoc przy budowie domu parafialnego i w prowadzenie poradni przedmałżeńskiej. To drugie zajęcie było pod pewnym względem ciekawe, bo proboszcz miał zezwolenie od biskupa na udzielanie „cichych ślubów” dla wojskowych, ubeków, itp. Przed każdym spotkaniem z taką parą byłem lijalnie uprzedzany, abym wiedział, jak się zachować. W tym czasie podziękowałem „Solidarności” z UMCS za dotychczasową pomoc finansową, jaką otrzymywałem ze „zrzutki do kapelusza” i przekazywaną mi różnymi sposobami od nadawcy: „Hrabia z Lublina” (Hrabia był kustosz pracujący w bibliotece uniwersyteckiej).

Z pomocą Teścia rozpocząłem też rozglądać się za jakąś pracą zawodową, co nie było łatwe z powodu świadectwa informującego o porzuceniu poprzedniej. Ostatecznie przyjął mnie do pracy (jako pierwszej, tj. bez ujawniania świadectwa pracy z UMCS) dyrektor Młodzieżowego Domu Kultury, gdzie byłem instruktorem teatralnym, zastępującym panią na urlopie macierzyńskim. Pracowałem tylko popołudniami, a jesienią, kiedy wcześniej robiło się ciemno, parę razy anonimowi dostawcy dostarczyli do pokoju, gdzie pracowałem, duże i ciężkie paczki. Wchodząc tylko pytali czy ja jestem K. Iwaszko i paczkę zostawiali, szybko znikając. A w paczkach były książki i materiały drukarskie. Za pierwszym razem, zorientowawszy się co do zawartości paczki, chyba ze strachu nie mogłem jej podnieść, aby ją gdzieś w pokoju schować i pomyśleć, co dalej z tym zrobić. Później okazało się, że nadawcą paczek był Tadeusz Jarzembowski z Londynu, którego poznałem w 1981 r., będąc tam z Teatrem Provisorium na festiwalu teatralnym. Paczki przemycali marynarze na polskim

statku transportowym, kursującym na zasadzie, tzw. tramwaju, na trasie Gdynia-Liverpool-Gdynia.

W czerwcu 1984 r. urodziła się Natałka, a ja negatywnie zweryfikowany przez nowego dyrektora MDK, ale mający status pracownika mianowanego, przeniesiony zostałem jako logopeda do Poradni Wychowawczo-Zawodowej nr 2. Później awansowałem nawet na dyrektora tej placówki. Miałem już sporo znajomych i życzliwych sąsiadów w bloku oraz ludzi w parafii. Nadal jednak w Gdyni czułem się nieswojo. Brakowało atmosfery „Chatki Żaka” i środowiska akademickiego. Przy poradni założyłem drużynę harcerską, świetnie prowadzoną przez samozwańczego „instruktora”- studenta medycyny. A w parafii, w soboty, pomagałem proboszczowi w prowadzeniu kuchni dla ubogich, dostarczając darowany chleb z piekarni, uszkodzony przy wypieku, ale świeży i smaczny jako ważny dodatek do parafialnej zupy. Tak dotrwałem do końca lat osiemdziesiątych, „po drodze” zostając ojcem drugiego syna – Mikołaja.

Zaraz, po tzw. „okrągłym stole”, utworzyłem przy parafii „kółko różańcowe”, które miało zajmować głównie pomocą w prowadzeniu „garkuchni” oraz przykościelnej kawiarenki. Szybko jednak przekształciło się w komitet organizacyjno-propagandowy „wyborów kontraktowych”, a później wyborów do rady gminy. Niejako na plecach tej działalności w maju 1990 r. łatwo wygrałem wybory w dzielnicy Chylonia do rady miasta. Będąc radnym pełniłem przez rok funkcję pełnomocnika prezydenta miasta ds. oświaty. Później zostałem członkiem Zarządu Miasta Gdyni, a w 1994 r. Naczelnikiem Wydziału Edukacji. W tym czasie poznałem, m.in., środowisko gdyńskich żeglarzy i dzięki temu na żaglowcu „Pogoria” zaczął pływać mój syn Borys, wówczas licealista. Po pewnym czasie zostałem członkiem organizacji Sail Training Association Poland (STAP), która była i jest m.in. armatorem „Pogorii”. Od 2006 r. byłem sekretarzem Zarządu STAP, a od 2014 r. jestem prezesem tego stowarzyszenia, organizującego rocznie rejsy szkoleniowe dla ponad 2000 młodych żeglarzy. Oprócz tego pomagam żonie Marii w prowadzeniu prywatnej Wyższej Szkoły Komunikacji Społecznej, w ramach której co roku organizuję konferencję naukową poświęconą tożsamości kulturowo-cywilizacyjnej Gdyni i wydaję pismo – „Zeszyty Gdyńskie”, zawierające różnorodne teksty o tematyce gdyńskiej.

Janas Aleksander (Olo)

Twórca oprawy wizualnej spektakli i widowisk, scenografii, instalacji interaktywnych, animacji. W swoich pracach używa nowych mediów i technologii takich jak 3D - mapping, holografia, stereoskopia, wirtualna rzeczywistość, łącząc je z tradycyjnymi analogowymi technikami wizualnymi. Współzałożyciel kolektywu kilku.com. Zajmuje się również edukacją, prowadząc warsztaty z zakresu mediów interaktywnych i otwartych technologii. Współpracował, m. in., z Teatrem Provisorium (*Bracia Karamazow, Lód, Punkt Zero. Łaskawe*), Teatrem Muzycznym w Gdyni (*AvenueQ*), Teatrem Dramatycznym m. st. Warszawy (*Biesy*, koprodukcja z Teatrem Provisorium) i Malabar Hotel (*Mistrz i Małgorzata*), Teatrem Powszechnym w Warszawie (*Kamień i popioły*), Lubelskim Teatrem Tańca (*Kosmos*), Teatrem Realistycznym, Maat Projekt oraz z reżyserami i choreografami, m. in., Januszem Opryńskim, Łukaszem Kosem, Magdą Miklasz, Ewą Piotrowską, Arturem Urbańskim, Robkiem Paluchoskym, Wojtkiem Kaproniem, Tomaszem Bazanem.

Janczyk Bogusław

Na świat przyszedłem 30 kwietnia 1953 roku w Kolbuszowej. Tam też ukończyłem Szkołę Podstawową nr 2 w 1968, a następnie liceum w 1972. Moje pierwsze zetknięcie z teatrem nastąpiło w przedszkolu, gdzie grałem Dziadka Mroza (bez zęba na przedzie – są gdzieś zdjęcia). Na studia w Lublinie namówił mnie mój starszy kolega, Studiowanie było długie (72 -79) bez finału. Po powrocie do Kolbuszowej podjąłem pracę w MDK jako instruktor k-o. (styczeń –sierpień 80). Potem praca, razem z żoną Teresą, podjęliśmy pracę w Domu Dziecka w Starym Dzikowcu (7 km od Kolbuszowej). Po rozwiązaniu placówki powstał dylemat – co dalej – a na nauczyciela dom szkoły iść nie chciałem, chociaż takie propozycje otrzymałem. I tak trafiliśmy do Garbowa, gdzie szukano wychowawców do Domu Dziecka w Przybysławicach, mieszczącego się w pałacyku byłych właścicieli Cukrowni Garbów). Tam W 1984 zaproponowano mi pracę w miejscowej szkole w Bogucinie – po prostu polonistka nie wróciła po feriach. Dostaliśmy tam mieszkanie w Domu Nauczyciela. Po roku Teresa została tam też nauczycielką „zerówki” i na tym stanowisku dociągnęła do emerytury (2006). Ale moje losy potoczyły się inaczej.

W 1989 roku złożyłem wypowiedzenie i poszedłem do pracy w prywatnej firmie remontowo-budowlanej. W międzyczasie zostałem vice-dyrektorem spółki Gajaks, zajmującej się szeroko pojętą działalnością handlową W 1990 przyjąłem propozycję pracy w Urzędzie Gminy w Garbowie jako sekretarz, gdzie nie zagrzałem długo miejsca (jako sympatyk A.

Michnika nie miałem szans u wójta – miłośnika mec. Olszewskiego). Po odwołaniu ze stanowiska w Garbowie, gdzie otrzymałem wilczy bilet, jakiś czas byłem na zasiłku dla bezrobotnych. W 1993 roku znalazłem pracę w sąsiedniej Gminie Jastków w szkole w Ożarowie i miło ten czas wspominam. Po roku Nałęczów – też szkoła, którą remontowałem parę lat wcześniej. W końcu sytuacja się ustabilizowała. Dostaliśmy mieszkanie na nowym osiedlu w Garbowie, a ja „załapałem” się na pracę w szkole w Woli Przybysławskiej, gdzie dotrwałem do emerytury (2007).

Po drodze sfinalizowałem studia (2005). Panie w dziekanacie śmiały się, iż jestem jednym z rekordzistów (w sumie 33 lata). Dzieci ? – Wojtek po AWF pracuje w szkole w Garbowie, Magda po sławistyce - prywatna firma w Niemcach. Mamy czwórkę wspaniałych wnuków (u Madzi – Irminka i Jurek, u Wojtka – Grześ i Weronika).

Jako emeryt długo nie próżnowałem i już w listopadzie 2007 zostałem palaczem w osiedlowej kotłowni, gdzie zaliczyłem 10 sezonów. Nie dało się dłużej, gdyż zdrowie zaczęło szwankować. Wróciłem do swojego hobby (parę lat przerwy), a mianowicie do dłubania w drewnie. Samozwawniczo obwołałem się „łyżkopisem” (80% moich „produkcji” - to łyżki, głównie lipowe, ale używam też dębu, wiśni, śliwy, kasztanowca i co pod rękę wpadnie). Dużo czytam, ostatnio wróciłem do „Pana Tadeusza”. Mickiewicz z perspektywy nie – ucznia i nie – belfra jawi się zupełnie inaczej. Ponadto na tapecie Jurek Pilch i Bruno Schulz. Kiedy rano wychodzę na balkon zapalić, mam przed oczami fantastyczny pagórkowaty krajobraz. Czasami można dostrzec stadko saren, wieczorami kręcą się jeże i lisy, a przez cały dzień dokazują ptaki – wróble i mazurki, garłacze, kosy, szpaki, synogarlice i bażanty. Życie nie umierać!

Jeszcze parę słów o mojej, pożałujcie boże, działalności na niwie polityczno-społeczno-kulturalnej. W 1984 roku będąc członkiem komisji wyborczej w Bogucinie (wybory do Rady Gminy) spowodowałem, iż doszło do powtórnych wyborów w tym obwodzie, gdyż frekwencja nie przekroczyła 50%, a tym samym wybory były nieważne. Wtedy zrozumiałem, skąd biorą się wyniki w okolicach 100%. Powszechna była praktyka głosowania za kogoś (chory dziadek czy babcia) albo dorzucanie głosów. Kilka osób z komisji nie mogło zrozumieć, dlaczego nie chcę przymknąć oka na ewentualne nieprawidłowości („coś pan taki uparty”). O sytuacji w Bogucinie informowała m.in. Wolna Europa, a ja zyskałem miano wichrzyciela, gdyż gmina sporo straciła (szlaban na przydział ciągników, nawozów itp.). Rok później, zupełnie przypadkowo, miałem przyjemność porozmawiać z Adamem Michnikiem (na krótko przed jego kolejnym aresztowaniem). Ta rozmowa utwierdziła mnie w

przekonaniu, że to, w co wierzę, ma głęboki sens. W 1990 byłem jednym ze współzałożycieli Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Garbowskiej. Jedną z inicjatyw nowego tworu była lokalna gazeta. Pierwszy numer „Głosu Garbowa” wyszedł w lutym (91). Przez 2 lata razem z kolegą (Robert Wójcik) i paroma innymi osobami robiliśmy pismo metodą nożyczki – klej – xero. Dzielenie funkcji redaktora z pracą w UG było swoistą schizofrenią, bo jak tu pisać o nieprawidłowościach ? Takich dylematów nie miałem wydając z kolegą gazetkę „Garb”, która niestety padła po 4 numerach.

Bodajże w 1992 zapisałem się do Unii Demokratycznej. Przygoda z polityką nie trwała długo (odszedłem po powstaniu Unii Wolności). Plusy ? – poznanie świetnych ludzi – Bonisław Geremek, Zbyszek Hołda czy Marcin Celiński.

Kaczkowska Anna

Reporterka rozgłośni Polskiego Radia w Lublinie.

Radio, w postaci zgrzebnego "kołchoźnika" pojawiło się w jej życiu bardzo wcześnie, w pierwszych latach dzieciństwa, kiedy rodzice zmuszeni byli zostawiać ją samą w domu. Głos Ireny Kwiatkowskiej, płynący ze skrzynki, otwierał przed nią przestrzeń świata baśni, wyobraźni, humoru, przyjaznej zabawy i bogactwa poezji Juliana Tuwima. To radiowa magia pobudziła jej późniejsze zainteresowanie literaturą, teatrem, dała jej świadomość dobrego mówienia a nawet recytowania. Właśnie w dziedzinie "żywego słowa" zdarzyły się jej pierwsze sukcesy, nagrody krajowe przyznane w Ogólnopolskim Konkursie Recytatorskim uczennicy Liceum Ogólnokształcącego w Lubartowie i studentce filologii polskiej UMCS w Lublinie.

W czasie studiów należała do zespołu aktorskiego teatrów akademickich Gong-2 i Provisorium. Współpracowała też, jako lektorka, z regionalną rozgłośnią radiową.

Pracę dziennikarską podjęła w Rozgłośni PR w Lublinie w 1975 roku i szczęśliwie trafiła do Redakcji Wiejskiej, kierowanej przez wytrawnego radiowca Janusza Winiarskiego, rozwijającego inwencję twórczą zespołu, inspirującego poszukiwania różnych form dokumentalnych.

Po ogłoszeniu stanu wojennego, zwolniono ją z dniem 31 marca 1982 r. *ze służby w jednostce zmilitaryzowanej - Komitecie do Spraw Radia i Telewizji* bez podania przyczyn, co w warunkach PRL oznaczało bezterminowe wykluczenie z zawodu dziennikarskiego.

Znalazła wówczas zatrudnienie w osiedlowych klubach i domach kultury, gdzie pracowała z grupami recytatorów i reżyserowała spektakle teatrów dziecięcych. Do pracy dziennikarskiej powróciła wiosną 1989 r. redagując radiowe, opozycyjne audycje wyborcze Komitetu Obywatelskiego "Solidarność" w Lublinie.

W nowych warunkach ustrojowych została z początkiem 1990 r. przywrócona do pracy w Ośrodku Radiowo-Telewizyjnym w Lublinie, do działu Publicystyki Kultury i Nauki. W 1993 r. znalazła się w zespole nowoutworzonej Redakcji Reportażu Polskiego Radia Lublin S.A., a od roku 2003 miała możliwość kierowania tą redakcją przez 8 lat, aż do przejścia na emeryturę.

Okres 20. lat wolnych mediów w Polsce postrzega jako czas wielkich przemian techniki radiowej, które otworzyły nieznane wcześniej możliwości dla reportażu dźwiękowego i dały autorom szansę wprowadzenia nowatorskich rozwiązań formalnych. W audycjach reportażystów lubelskich, znakomicie przyjmowanych w kraju i za granicą, ceni zjawisko przenikania się różnych gatunków radiowych, przestrzeń metafory, symbolu, niedopowiedzenia i ciągu napięć emocjonalnych, budujących dramaturgię utworu.

W czasie wspomnianych 20. lat Anna Kaczkowska otrzymała za reportaże ponad 80 krajowych i zagranicznych nagród, które widzi jako niewymuszone "dary losu".

Poza etatową pracą reportażystki w rozgłośni regionalnej – Radio Lublin SA., była też stałą współpracowniczką Studia Reportażu i Dokumentu Polskiego Radia; jej audycje trafiały głównie do słuchaczy Programu I i Programu III PR, za co w 2010 r. przyznano jej prestiżowy *Złoty Mikrofon*.

Anna Kaczkowska docenia też inne uzyskane nagrody, np.:

- tytuł Radiowego Reportażysty Roku 2005, przyznany przez jury krajowego konkursu Melchiorzy z adnotacją: *za wszechstronność tematyczną, podążanie za prawdą bohatera, wnikliwość dokumentacji oraz doskonały warsztat radiowy,*
- Nagrodę Wolności Słowa Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich (2002),
- Nagrodę Artystyczną Miasta Lublin (2006),
- Grand Prix Prezesa Polskiego Radia (2009),
- Brązowy Medal *Zasłużony Kulturze Gloria Artis* (2013)

Do ciekawych doświadczeń zalicza czterokrotne reprezentowanie radiofonii polskiej w międzynarodowych konkursach: Prix Italia i Prix Europa.

Kaczkowski Wiesław

Urodził się w Tomaszowie Lubelskim w 1950 roku:

„*Jeszcze w kulcie Stalina, a już nie za [jego] życia zacząłem szkołę podstawową w [19]57 roku, na wsi, na dalekich kresach tomaszowskich, w Podludowie. Pierwsze trzy lata szkoły podstawowej to był chyba ten Podludów, niedaleko Łaszczowa. [...] Później skończyłem podstawową szkołę w Tomaszowie i liceum tomaszowskie. Matura w [19]69, z rocznym opóźnieniem, bo nigdy mi się nie spieszyło. Jakoś tak się zasiadywałem, nie lubiłem odchodzić z miejsca, w którym było mi dobrze*” – opowiada o sobie.

W 1969 roku został studentem polonistyki na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Studiował na roku między innymi z: Janem Twardowskim, Stefanem Aleksandrowiczem, Adamem Kulikiem (dziennikarz Telewizji Lubelskiej), Markiem Kusibą (poetą, felietonistą i tłumaczem), Tadeuszem Sawicem, z Ewą Zielniewicz, wtedy Leziakówną.

W 1972 roku razem ze Stefanem Aleksandrowiczem i Janem Twardowskim i Mirkiem Grudniem założył Grupę Provisorium. Początkowo teatr funkcjonował pod taką właśnie nazwą. Grupa zadebiutowała 1 marca 1972 roku podczas Jarmarku Kulturalnego w Lublinie spektaklem *Czekanie* na podstawie *Czekając na Godota* S. Becketta. Wiesław Kaczkowski uczestniczył w kolejnych przedstawieniach Teatru: *Najważniejsze części człowieka – głowa, zęby...*; *Provisorium show*; *Dopóki ziemia kręci się*; *Nowy Don Kichot* (komedia według tekstu Aleksandra Fredry prezentowana w czasie wakacyjnego teatru wędrownego na Roztoczu – 1975). Ostatnim spektaklem Teatru Provisorium z udziałem Wiesława Kaczkowskiego było przedstawienie *W połowie drogi* na motywach *Ferdydurke* Witolda Gombrowicza. Spektakl miał premierę w 1976 roku. Po premierze *W połowie drogi* jeszcze przez trzy kolejne lata był związany z grupą. Prezentował z Provisorium przedstawienia teatru zarówno na festiwalach krajowych, jak i zagranicznych, między innymi we Włoszech w L’Aquilli. W 1979 roku razem z częścią grupy uczestniczył w śródowej audyencji u Jana Pawła II.

Wiesław Kaczkowski brał udział w przygotowywaniu i drukowaniu folderów wydawanych przy okazji festiwalu Konfrontacje Młodego Teatru w Lublinie.

W stanie wojennym był współtwórcą kolejnego pokazu „Herodów” z *poetyckimi pastorałkami i scenami odnoszącymi się do ówczesnych realiów*: „Chodziło o to, żeby zebrać jak najwięcej pieniędzy na procesy polityczne, żeby opłacić adwokatów. Oczywiście konspiracja pełna. Był to spektakl z odpowiednimi tekstami, z dobrą oprawą muzyczną. Ja jako anioł po raz drugi zbierałem datki do kapelusza. Waclaw Biały, którego dopiero co warunkowo wypuścili z więzienia, odważył się występować w mundurze ZOMO-wca, jako wojak króla Heroda. Przez dwa sezony chodziliśmy z *Herodami*, graliśmy po domach i kościołach. Graliśmy tylko w okresie karnawału po kilkadziesiąt razy”.

Kariera zawodowa

Pierwszą pracę Wiesław Kaczkowski podjął w Przedsiębiorstwie Upowszechniania Prasy i Książki RSW Prasa–Książka–Ruch. Dość szybko jednak, w 1976 roku przeniósł się do Wojewódzkiego Domu Kultury w Lublinie, gdzie znajdowała się oficyna drukarska i działalność wydawnicza stała się jego głównym zajęciem, a nawet pasją, szczególnie projektowanie graficzne książek i druków artystycznych. W latach 80. aktywnie uczestniczył w podziemnym ruchu drukarskim. Prowadząc oficynę wydawniczą przeżył rewolucję techniczną, kiedy tradycyjny sprzęt drukarski stał się eksponatem muzealnym, a projektowanie druków odbywało się z użyciem programów komputerowych.

Wojewódzki Ośrodek Kultury był przez lata organizatorem lub inicjatorem wielu przedsięwzięć artystycznych, w których Wiesław Kaczkowski twórczo uczestniczył, przez lata należał do zespołu organizatorów Ogólnopolskiego Festiwalu Kapel i Śpiewaków Ludowych w Kazimierzu Dolnym. Bywał konferansjerem przeglądów artystycznych, serdeczne więzi łączyły go np. ze środowiskiem śpiewających seniorów.

(biogram zredagowany na bazie informacji znalezionych na stronie Ośrodka „Brama Grodzka” w Lublinie i informacji rodziny A. i W. Kaczkowskich)

Karbownik Teresa

Rocznik 1958, urodzona w Stąporkowie, ukończyła liceum w Końskich i prawo na UMCS w Lublinie, a następnie studia podyplomowe z prawa europejskiego, a także studia menadżerskie z zarządzania zasobami ludzkimi na Politechnice Lubelskiej i Uniwersytecie Illinois. Na początku lat osiemdziesiątych, w ramach lubelskiej Estrady, współpracowała

organizacyjnie z kabaretem Loża 44, a w drugiej połowie lat osiemdziesiątych (1987-1990) była menadżerem Teatru Provisorium. Od 1991 pracowała w TVP Oddz. w Lublinie jako dziennikarka m.in. programów cyklicznych: „Babskie gadanie”, „Rozmówki wschodniograniczne”, autorka filmów dokumentalnych i reportaży, redaktorka dużych przedsięwzięć telewizyjnych, np. Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy, wreszcie wydawczyni programów „Lubelskie – smakuj życie”, „Bo byłem przybyszem...” o losach obcokrajowców w Polsce, czy „Na imię mam...” o młodych ludziach przebywających w ośrodkach kuratorskich. Prowadziła też szereg szkoleń z zakresu analizy zachowań medialnych pracowników i kadry zarządzającej. Nadal współpracowała przy przedsięwzięciach Andrzeja Mathiasza jako realizator zapisu telewizyjnego widowiska plenerowego „Sen”, współreżyser spektaklu „Spowiedź dziecięcia wiekowego”, czy współproducent filmu „Numer”. W planach miała wyprodukowanie filmowej wersji spektaklu „Dobry Łotr”.

Zginęła tragicznie w 2012 roku przejechana przez pirata drogowego na przejściu dla pieszych. Od 1983 roku pozostawała w związku małżeńskim z Andrzejem Mathiaszem.

Kłoczowski Jan Maria

Urodzony 26 grudnia 1960 r. w Lublinie – tłumacz języka francuskiego. Autor dwóch tomików poetyckich. Syn Jerzego Kłoczowskiego. Brat Piotra Kłoczowskiego i Pawła Kłoczowskiego.

Absolwent lubelskiego liceum im. Zamoyskiego i tamtejszej Średniej Szkoły Muzycznej II stopnia w klasie skrzypiec. Ukończył studia historyczne na KUL-u (1985) jako ostatni magistrant Władysława Bartoszewskiego. W latach 1988–1993 występował na scenie Teatru Provisorium w przedstawieniach zespołowych realizowanych pod kierunkiem Janusza Opryńskiego.

W latach 1998–2001 regularnie publikował felietony na łamach miesięcznika lubelskiego „Na przykład”. Jest autorem wielu esejów i artykułów dla takich czasopism, jak „Zeszyty Literackie”, „Przegląd Polityczny”, „Konteksty”, „Ruch Muzyczny”. W jego translatorskim dorobku znalazły się dzieła Marguerite Yourcenar, Emila Ciorana, Tzvetana Todorova, Alaina Besançon i Patrica Deville’a.

Od 2006 roku do sierpnia 2020 roku był członkiem Stowarzyszenia Pisarzy Polskich.

Członek Stowarzyszenia Tłumaczy Literatury. W roku 2017 został odznaczony francuskim Orderem Sztuki i Literatury (stopień oficera).

Kowalik Martyna

- aktorka teatralna, filmowa, telewizyjna i dubbingowa, absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie. W 2011 na 29 Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi zdobyła nagrodę aktorską za rolę Gruszy w „Braciach Karamazow” w reż. J. Gajewskiego. W 2009 zadebiutowała na scenie Teatru Komedia w Warszawie w roli Justysi w spektaklu „Fredro dla dorosłych mężów i żon” w reż. E. Korina. Współpracowała z Teatrem Polskim w Warszawie 9m.in. „Cyd” w reż. I. Alexandre), Teatrem Ateneum („Sen nocy letniej) w reż. B. Suchockiej) czy Teatrem Dramatycznym w Płocku przy spektaklu „Wściek”. Brała udział w projekcie „Tworiki-postscriptum oraz w spektaklu „Rzecz o banalności miłości (reż. W. Kostrzewski) w Teatrze Dramatycznym w Warszawie, w którym to teatrze jest zatrudniona od kilku lat.

Zagrała w spektaklu „Lód” Teatru Provisorium (2013) oraz w spektaklu „Biesy” (2019) zrealizowanym jako koprodukcja Teatru Provisorium z Teatrem Dramatycznym w Warszawie.

Krajewski Artur

Aktor teatralny i filmowy. Ukończył Wydział Aktorski PWSFTviT w Łodzi. W latach 1991-92 był aktorem Teatru Studyjnego '83 w Łodzi, w latach 1992-94 Teatru Dramatycznego w Wałbrzychu. Występował także w teatrach warszawskich: Sceny Prezentacji (1994), Dramatycznym (1998), Starej Prochowni (2001) oraz Teatrze im. Juliusza Osterwy w Lublinie (2000). Od 2003 roku był aktorem Teatru Polskiego w Bydgoszczy. Role teatralne w Teatrze Polskim w Bydgoszczy to, m.in., w spektaklach „Wesele” w reż. M. Libera, „Burza” w reż. M. Kleczewskiej, „Hekabe” w reż. Ł. Chotkowskiego; role filmowe, m.in., „Hiszpanka” w reż. Ł. Barczyka.

Krężel Romuald

Jest artystą działającym w polu sztuk performatywnych. Ukończył studia na Wydziale Aktorskim w Szkole Filmowej w Łodzi oraz w Instytucie Teatrologii Stosowanej w Giessen

(Niemcy) na Wydziale Choreografii i Performensu. Debiutował w 2007 roku na deskach Teatru im. S. Jaracza w Łodzi. Związany był także z Teatrem Nowym w Łodzi, a również współpracował z Teatrem Maat Projekt w Lublinie, Teatrem Szwalnie w Łodzi oraz Instytutem Teatralnym w Warszawie. Można go było oglądać m.in. w spektaklu „re-Wolt” w reż. Weroniki Szczawińskiej, czy „Fale” w reż. Agnieszki Błońskiej. Był asystentem reżysera Konstantina Bogomołowa przy spektaklu „Lód” w Teatrze Narodowym. Współzałożyciel i Prezes Zarządu Stowarzyszenia Działań Twórczych „Republika Warszawa”. Za monodram „Ślub, czyli ja sam” otrzymał Grand Prix 2010 Ogólnopolskiego Festiwalu Teatrów Jednego Aktora we Wrocławiu.

Krukowski Tadeusz

Muzyk weselno-pogrzebowy o zaskakujących inklinacjach jazzowych. Urodzony w Sanoku, wychowany w Przemyślu, wykształcony w Lublinie, w którym to mieście przebywa na emigracji do dzisiaj.

W 1980 roku ukończył z wyróżnieniem Instytut Wychowania Artystycznego Wydziału Pedagogiki i Psychologii UMCS. W trakcie studiów prowadził zespół Speed-Żak-Band, dla którego komponował i aranżował utwory. Zespół wielokrotnie był nagradzany na konkursach ogólnopolskich. W latach 80-tych założył trio Jazz Brothers, w którym występowali także Mariusz Krukowski i Krzysztof Paluszkiewicz.

W późniejszym okresie z powodu wielu zawirowań życiowych podjął się pracy korepetytora w Teatrze Muzycznym w Lublinie oraz pedagoga w Młodzieżowym Domu Kultury w Lublinie. W środowisku lubelskim znany jest z kompozycji i aranżacji do utworów poetyckich różnych twórców a szczególnie R.M. Rilkego. Obecnie stypendysta ZUS. (maj 2021).

Kuśmirowski Robert

Performer, autor instalacji, obiektów, fotografii, rysunków. Urodzony w 1973 roku w Łodzi. Robert Kuśmirowski w latach 1998-2003 studiował na Wydziale Artystycznym Instytutu Sztuk Pięknych na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, gdzie uzyskał

dyplom w pracowni rzeźby prof. Sławomira Andrzeja Mieleszki. W roku akademickim 2002-2003 przebywał na stypendium w Pracowni Metalu i Modelowania na Uniwersytecie Rennes 2, Beaux-Arts Rennes. Był nominowany do Paszportów „Polityki”, a w 2003 roku znalazł się na pierwszym miejscu rankingu internetowego magazynu Raster. Związany z Fundacją Galerii Foksal w Warszawie.

Mieszka i pracuje w Lublinie.

Przez krytyków i interpretatorów swojej sztuki Robert Kuśmirowski nazywany jest "geniuszem atrapy", "genialnym imitatorem", "falszerzem i manipulatorem rzeczywistości". Większość jego prac oparta jest na rekonstrukcji i kopiowaniu starych przedmiotów, dokumentów, fotografii, a raczej tworzeniu ich łudząco podobnych imitacji. Zazwyczaj nie mają one swego określonego pierwowzoru, a jedynie przywołują kulturę materialną pewnej epoki. Zawsze jednak cechuje je zegarmistrzowska dokładność i skrupulatność. W większych instalacjach ujawnia się też kolekcjonerskie zamiłowanie artysty - nagromadzone przedmioty tworzą wówczas trudne do ogarnięcia zbiory, określone przez Joannę Mytkowską jako "barok nadmiaru i entropia detali".

W 2003 w ramach akcji artystycznej przejechał rowerem marki A. Wolberg z lat 20. XX wieku trasę Paryż-Luksemburg-Lipsk. W 2004 został nominowany do Paszportów "Polityki". Brał udział w wystawach w kraju i zagranicą. Miał także wystawy indywidualne, związany jest z Fundacją Galerii Foksal

Lewandowski Łukasz

Urodzony 10 sierpnia 1974 w Gdańsku – polski aktor teatralny, telewizyjny, radiowy, filmowy i dubbingowy, reżyser polskiego dubbingu. Wykładowca w Akademii Teatralnej w Warszawie.

Pochodzi z rodziny pedagogów. Trenował aikido, szermierkę i pasjonował się wspinaczkami górskimi. Jego debiutem scenicznym była rola satyra pierwszego w sztuce Stanisława Wyspiańskiego *Noc listopadowa. Sceny dramatyczne* (1997) w reżyserii Jerzego Grzegorzewskiego na scenie Teatru Narodowego, gdzie występował w latach 1998-2005. W 1998 roku ukończył studia na wydziale aktorskim warszawskiej Akademii Teatralnej

im. Aleksandra Zelwerowicza. Jest także absolwentem podyplomowych studiów PR na Uniwersytecie Warszawskim. Występował w Teatrze Atelier im. Agnieszki Osieckiej w Sopocie (2000) i Teatrze Dramatycznym w Warszawie (2007).

Po raz pierwszy trafił na szklany ekran w telewizyjnej adaptacji powieści Edmunda Niziurskiego *Sposób na Alcybiadesa* (1998) u boku Andrzeja Nejmana, Małgorzaty Foremniak i Aleksandry Woźniak. Stał się znany z roli organisty Piotra w serialu TVP1 *Ojciec Mateusz* (2008). Bardzo często współpracuje z radiem, jego głos jest również obecny w polskiej wersji wielu filmów, m.in. jako głos Zgredka w *Harrym Potterze*.

Od 2008 roku jest również reżyserem dubbingu.

Jest mężem polsko-kanadyjskiej aktorki Magdaleny Alexander-Mickiewicz.

Jest taternikiem i wieloletnim członkiem klubu Klubu Wysokogórskiego (KW) Warszawa.

Nagrody i wyróżnienia

- 1998: XVI Festiwal Szkół Teatralnych w Łodzi – wyróżnienie Jury II za rolę Wujaszka Wani^[1] (rola dyplomowa, AT w Warszawie) w przedstawieniu *Człowiek to coś więcej niż żarcie* w reżyserii Mariusza Benoit
- 2011: Feliks Warszawski za najlepszą drugoplanową rolę męską – za kreację Jurka w spektaklu *Amazonia* Teatru na Woli.
- 2011: IV Festiwal Teatralny „Boska Komedia” w Krakowie – Nagroda za najlepszą rolę męską – za rolę Iwana w spektaklu *Bracia Karamazow* Teatru Provisorium.
- 2013: Festiwal Dwa Teatry: Nagroda aktorska za rolę męską w kategorii spektakli Teatru TV – za rolę Iwana w lubelskim spektaklu *Bracia Karamazow* w reżyserii Janusza Opryńskiego oraz za rolę Drugiego mężczyzny w spektaklu *Iluzje* w reżyserii Agnieszki Glińskiej

Leziak Jerzy

Urodziłem się 25 grudnia 1954 roku w Lublinie. Mój ojciec, Zygmunt, był lekarzem ftyzjatrą i pracował jako ordynator w Wojewódzkim Szpitalu im. Jana Bożego. Moja mama, Hanna, pracowała w Zarządzie Aptek. Po ukończeniu V Liceum Ogólnokształcącego studiowałem w

Wyższej Szkole Inżynierskiej - kierunek samochody i ciągniki. W latach 1972 – 74 działałem w teatrach Gong 2 i Grupa Provisorium. W 1975 roku podjąłem pracę w Przedsiębiorstwie Państwowym Polmozbyt w Lublinie, gdzie zostałem w 1981 roku Przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”, która m.in. zajmowała się wydawaniem biuletynów informacyjnych, drukowanych metodą powielaczową. Po ogłoszeniu stanu wojennego brałem udział w strajku w Lubelskich Zakładach Naprawy Samochodów, aż do jego pacyfikacji.

W trakcie stanu wojennego w dalszym ciągu kontynuowałem działalność wydawniczą w postaci druku ulotek i informatorów Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „Solidarność”. Zostałem zatrzymany 9 sierpnia 1982 roku, a następnie aresztowany (nie podpisałem lojalki) 11 sierpnia 1982 r. w związku z podejrzeniem kontynuowania działalności w zawieszonym NSZZ „Solidarność”. Zostałem skazany na rok i sześć miesięcy pozbawienie wolności z zawieszeniem wykonania kary na 3 lata. Z aresztu wyszedłem 20 grudnia 1982 roku. Nie zaprzestałem działalności konspiracyjnej. Ze względu na zwolnienie mnie z pracy w PP Polmozbyt i posiadanie tzw. „wilczego biletu” – nie mogłem znaleźć pracy przez rok i zmuszony byłem otworzyć własną działalność gospodarczą. Uruchomiłem Zakład Krawiecki, który był moim źródłem dochodów. W latach 1983 - 1989 prowadziłem działalność związaną z tworzeniem niezależnych od władzy organizacji samorządu gospodarczego. Byłem współzałożycielem Towarzystwa Przemysłowo-Handlowego w Lublinie oraz Izby Przemysłowo-Handlowej. W pierwszych demokratycznych wyborach do Rady Miasta Lublina zostałem Radnym z ramienia Komitetu Obywatelskiego. Zakład Krawiecki zamknąłem w 1992 roku. Od tego czasu pracowałem m.in. jako wiceprezes w Lubelskiej Fundacji Rozwoju, w MONTEX Lublin, jako prezes w Zakładach Mięsnych „Lubmeat”, chłodni „Agram”, Super Jeden -21 sp. z o. o. i Lubelskich Dworcach S.A. jako główny specjalista ds. strategii i rozwoju.

Od 2020 roku jestem na emeryturze. Mam żonę Annę i troje dzieci: Milenę, Bartka i Tomka.

Łagowska Justyna

Scenografka, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie; dyplom w 1998 w katedrze scenografii u prof. Andrzeja Sadowskiego. Stworzyła ponad pięćdziesiąt scenografii. Współpracowała z następującymi reżyserami: Małgorzatą Bogajewską, Remigiuszem Brzykiem, Markiem Fiedorem, Janem Kłatą, Nikolajem Koladą. Jej scenografie zdobywały nagrody na festiwalach w Opolu, Rzeszowie, Zabrze, Szczecinie, Otrzymała wyróżnienie w

Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej za koncepcję wizualną „Utwór o Matce i Ojczyźnie” w Teatrze Polskim we Wrocławiu. Jest autorką scenografii do spektaklu „Lód” w Teatrze Provisorium (2013).

Mathiasz Andrzej

Rocznik 1959, urodzony w Krakowie, tam skończył liceum i szkołę muzyczną I stopnia w klasie gitary klasycznej. W 1977 roku rozpoczął studia prawnicze na UMCS w Lublinie i tu od razu związał się z Teatrem Provisorium. Brał udział w spektaklach Nasza niedziela, Nie nam lecieć na wyspy szczęśliwe, Wspomnienia z domu umarłych, Pieśni przekłete, Pusta estrada, Dziedzictwo, Ogrody.

W pamiętnym 1981 roku współzakładał Niezależne Zrzeszenie Studentów na UMCS, a po wprowadzeniu stanu wojennego współkierował strajkiem studenckim. W lutym 1982 roku został za to aresztowany i sądzony. W rezultacie spędził w areszcie pół roku.

W latach osiemdziesiątych ubiegłego wieku wydał pod pseudonimem Paweł Księżki „Wiersze i rysunki”. Ilustrował też pierwsze polskie wydanie „Obsługiwałem angielskiego króla” B. Hrabala i tom wierszy „Kocham was, ludzie” Aleksandra Galicza. Wszystko w tzw. „drugim obiegu”.

W 1992 roku założył w ramach Centrum Kultury w Lublinie Teatr Projekt, z którym zrealizował widowiska plenerowe: Ulica Grodzka, Legenda, Sen, Parada na koniec świata, oraz dwa spektakle salowe: Dobry Łotr i Spowiedź dziecięcia wiekowego.

Równolegle w latach 90-tych pracował w lubelskim ośrodku telewizji polskiej, realizując autorski magazyn kulturalny „Salon”, oraz wiele reportaży i filmów dokumentalnych.

Jest autorem niezależnego pełnometrażowego filmu fabularnego pt. „Numer” (2006), oraz autorem powieści: sensacyjnej „Druga rzeczywistość” (2017) i kryminalnej „Szlam” (2020).

Odnaczony w 2016 roku Krzyżem Wolności i Solidarności odmówił przyjęcia odznaczenia na znak protestu przeciw łamaniu przez władze i prezydenta Konstytucji.

Od 1983 r. pozostawał w związku małżeńskim z Teresą Karbownik.

Mazurkiewicz Witold

Urodził się w 1960 roku w Bielsku – Białej. Absolwent PWST (Akademii Teatralnej) w Warszawie, Wydziału Lalkarskiego w Białymstoku. Aktor. Występował w teatrach: Banialuka w Bielsku-Białej (1980-81), Lalki i Aktora im. Andersena w Lublinie (1987-96), Provisorium w Lublinie (1997-2013), Teatr Polski w Bielsku-Białej; od 1995 – kierownik artystyczny Kompanii Teatr, Lublin; od 2005 – dyrektor Festiwalu Teatrów Europy Środkowej „Sąsiedzi” (Lublin); 2011-2013 – kierownik artystyczny w Teatrze Rampa w Warszawie; od 2013 – dyrektor naczelny i artystyczny Teatru Polskiego w Bielsku-Białej

Nagrody reżyserskie i aktorskie:

-za spektakl „Ferdynand” (Provisorium/Kompania Teatr):

- Fringe First na Fringe Festival w Edynburgu (Szkocja)
- Grand Prix na Festiwalu Małych Form Teatralnych w Rijecie (Chorwacja)
- Nagroda za reżyserię na Festiwalu Małych Form Teatralnych w Rijecie (Chorwacja)
- Nagroda dla najlepszego aktora dla Witolda Mazurkiewicza na Festiwalu Małych Form Teatralnych w Rijecie (Chorwacja)
- Nagroda aktorska na Festiwalu „Biała Wieża” w Brześciu (Białoruś)
- Zbiorowa nagroda aktorska na Festiwalu MESS w Sarajewie (Bośnia)
- Grand Prix Festiwalu „Tempus Art” w Roznawie (Słowacja)
- Nagroda za Nową Formułę Teatralną na Festiwalu KONTAKT w Toruniu
- Grand Prix Festiwalu KONTRAPUNKT w Szczecinie
- Nagroda Wojewody Zachodniopomorskiego na festiwalu KONTRAPUNKT w Szczecinie
- Grand Prix Konfrontacji Teatralnych „Klasyka Polska” w Opolu
- Nagroda Prezydenta Opola na Konfrontacjach Teatralnych „Klasyka Polska” w Opolu
- Nagroda dziennikarzy na Konfrontacjach Teatralnych „Klasyka Polska” w Opolu
- Nagroda na Festiwalu Sztuki Aktorskiej w Kaliszu
- Nagroda na Festiwalu Komedii w Tarnowie
- Nagroda Artystyczna Prezydenta Lublina
- Nagroda Krytyków Sekcji Polskiej ITI za krzewienie kultury polskiej za granicą
- Medal Unii Lubelskiej

-za spektakl „Do piachu” (Provisorium/Kompania Teatr):

- Nagroda główna jury – Nagroda Ministra Kultury podczas XXXIX Ogólnopolskiego Przeglądu Teatru Małych Form KONTRAPUNKT
- Nagroda dla Witolda Mazurkiewicza za rolę Walusia podczas 44 Festiwalu Sztuki Aktorskiej w Kaliszu
- Główna nagroda za reżyserię dla Witolda Mazurkiewicza i Janusza Opryńskiego w X Ogólnopolskim Konkursie Ministra Kultury na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej
- Główna nagroda dla realizatorów i wykonawców podczas X Ogólnopolskim Konkursie Ministra Kultury na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej

-za spektakl „Trans-Atlantyk” (Provisorum / Kompania Teatr):

- Nagroda dziennikarzy XL Ogólnopolskiego Przeglądu Teatru Małych Form KONTRAPUNKT
- Nagroda im. Kazimierza Krzanowskiego „za koncept palmy z bryczką” podczas XL Ogólnopolskiego Przeglądu Teatru Małych Form KONTRAPUNKT

Inne nagrody:

- Nominacja do Paszportu Polityki dla Witolda Mazurkiewicza i Janusza Opryńskiego – rok 2000
- Typowanie do Paszportu Polityki dla Witolda Mazurkiewicza i Janusza Opryńskiego – rok 2004
- Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za całokształt twórczości artystycznej - rok 2010
- Złota Maską za najlepszy spektakl dla dzieci w roku 2012 dla spektaklu „Calineczka” w Teatrze Lalek Białaluka
- Wielka nagroda Ministra Kultury Egiptu za wkład w rozwój teatru eksperymentalnego w Egipcie rok 2011
- Srebrny Medal Gloria Artis – Zasłużony Kulturze –2015 rok
- Złoty Krzyż Zasługi - rok 2017
- Medal Stulecia Odzyskanej Niepodległości za zasługi dla Niepodległej - 2020 rok.

Michałkiewicz Beata Irena (z d. Mirowska)

Brała udział w spektaklu „Nasza niedziela” Provisorium w roku 1978/79

Projekty indywidualne:

2021 –założenie organizacji pod nazwą Fundacja Lubelski Salon Artystyczny

2019 „Rafał Rola. Plakaty i portrety”, Centrum Spotkania Kultur, Lublin, kurator wystawy

2014 – 2019 Festiwal „Dźwięki Słów”, Centrum Kultury, Lublin, dyrektor festiwalu i pomysłodawca

2014 „Baśń o ziemnych ludkach” wg Juliana Ejsmonda, Centrum Kultury, Lublin, producent i opracowanie

2013 „Widzę i opisuję”, spektakl muzyczny w reżyserii Jerzego Satanowskiego, producent

2007 – do chwili obecnej, Lubelski Salon Artystyczny, przegląd dzieł z czołowych scen teatralnych i muzycznych, twórca i kierownik projektu

Projekty zbiorowe:

1996 - 2007 Międzynarodowy Festiwal „Konfrontacje Teatralne”, Lublin

1998 - 2006 Festiwal Teatrów Europy Środkowej „Sąsiedzi”, Lublin

Nagrody:

2017 Medal 700-lecia Miasta Lublin w dowód uznania za wieloletnią pracę na rzecz kultury w Lublinie

2017 Medal za wkład w kulturalny rozwój miasta dla autorskiego projektu Lubelski Salon Artystyczny

2013 Nominacja do 10 najlepszych wydarzeń 2013 roku w plebiscycie „Strzały 2013”

Edukacja:

Uprawnienia instruktora teatralnego 1-go stopnia

1976 – absolutorium, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Wydz. Filozofii Chrześcijańskiej

1982 – magister socjologii Katolicki Uniwersytet Lubelski, Wydział Nauk Społecznych,

Praktyka zawodowa:

marzec 2021 – Prezes Fundacji Lubelski Salon Artystyczny

Marzec 2019 – luty 2020, Centrum Spotkania Kultur, Lublin

1995 – 2019 - Centrum Kultury, Lublin

1993 – 1994 - nauczyciel jęz. angielskiego – Zespół Szkół Mechanicznych w Lublinie

1983 - 1992 - Animacja działań teatralnych wśród dzieci i młodzieży polonijnej – **Australia**

1981-1982   Zarząd Regionu „Solidarność”

1978-1980   Teatr Provisorium, Lublin, UMCS

1972 – 1977   Teatr Akademicki, „Grupa Ubogich”, KUL

Mierzwiński Antoni

Urodzony w 1953 roku w Przemyślu – absolwent Chemii podstawowej i stosowanej UMCS w Lublinie.

W latach 1974-78 czynnie uczestniczył w studenckim ruchu kulturalnym.

Grywał – jako skrzypek (czasem flecista) - w kabaretach „ZWRA OPEN”, oraz „Nazwać – Grupa Chwilowa”, a także akompaniował do poezji śpiewanej (B. Wesołowski, J. Wroczyński) był współtwórcą teatru „Grupa Chwilowa” i tworzył tam warstwę muzyczną w spektaklach „Scenariusz” i „Lepsza Przemiana Materii”. Współpracował z teatrem „Provisorium” grając w spektaklu „Nasza niedziela” - na skrzypcach solo lub w trio (T. Krukowski, J. Bator).

Grał też w kwartecie „Jazz Provisorium” (S.Skop, T. Krukowski, E. Makówka), oraz w „String Trio” (Z. Martyniak, S.Skop).

Po powrocie do rodzinnego Przemyśla organizuje tam środowisko jazzowe i muzykuje jako skrzypek lub pianista. Bierze udział w różnych inicjatywach muzycznych (kameralistyka, jazz, muzyka dawna, poezja śpiewana oraz biesiadna), pisze piosenki (blusowe, pieśni dziadowskie, biesiadne, satyryczne).

Okazjonalnie śpiewa akompaniując sobie na ukulele lub banjo.

Prowadzi działalność muzyczną wyłącznie niekomercyjną.

– Zeznano bez przysięgi lecz zgodnie z prawdą!

P.S.

Niesprzyjające okoliczności życiowe sprawiły, że żywię się tylko skrawkami działań artystycznych, ale zawsze ciepło wspominam „okres lubelski”

Miszczuk Piotr

Urodzony. 26 czerwca 1953 w Siedliszczu, zm. 15 września 2006 w Warszawie – polski polityk, dziennikarz, senator III kadencji i poseł na Sejm III kadencji.

Syn Jana i Zofii. Był absolwentem Liceum Ogólnokształcącego im. Romualda Traugutta w Siedliszczu. Ukończył w 1977 studia na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W 1977 był słuchaczem Centrum Szkolenia Oficerów Politycznych, ukończył ponadto Podyplomowe Studium Dziennikarstwa na Akademii Nauk Społecznych przy KC KPZR oraz Wieczorowy Uniwersytet Marksizmu-Leninizmu. W 1976 wstąpił do Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Należał do Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (1973–1977), a od 1977 do Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej. W 1978 był zastępcą dowódcy kompanii w Jednostce Wojskowej 1174 w Dęblinie.

W PZPR pełnił funkcję kierownika gminnego ośrodka pracy ideowo-wychowawczej w Chełmie (1978–1979). Później zatrudniony w Komitecie Wojewódzkim PZPR w Chełmie, gdzie był inspektorem wojewódzkiego ośrodka kształcenia ideologicznego (1979–1981), instruktorem wydziału propagandy i agitacji (1982), zastępcą kierownika wydziału kształcenia ideologicznego i informacji (1982–1983), zastępcą członka (1984–1986) i członkiem (od 1986). Pracował też jako redaktor naczelny „Tygodnika Chełmskiego” (1983–1988).

W latach 90. był zatrudniony w biurach parlamentarzystów Sojuszu Lewicy Demokratycznej. Z ramienia tej partii został w wyborach uzupełniających w 1994 wybrany na senatora III kadencji. W 1997 uzyskał mandat posła III kadencji. Działał w organizacjach pozarządowych (m.in. we „Wspólnocie Polskiej”), zasiadał też w radzie programowej TV Polonia. W 2001 bez powodzenia kandydował do Senatu. Od 2001 do śmierci był zatrudniony w Kancelarii Senatu na stanowisku dyrektora generalnego kierującego Biurem Prac Senackich.

Pochowany na cmentarzu komunalnym w Chełmie.

W latach 1976 -77 był menagerem Teatru Provisorium

Molik Ewa

Od 2008 roku związana zawodowo z Centrum Kultury, pracując przy Konfrontacjach Teatralnych oraz w biurze międzynarodowego projektu East European Performing Arts Platform (2012-2020). Absolwentka Lingwistyki Stosowanej.

Nyckowska Monika

Absolwentka Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Anwerpii. Jej dyplomowa kolekcja kostiumów otrzymała wyróżnienie oraz nominację do nagrody Hugo Roalandt'a. Skończyła studia na Wydziale Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie oraz na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Za dyplomowy projekt scenografii i kostiumów do *Wiśniowego sadu* Czechowa otrzymała Nagrodę im. Jerzego Moskala (2013). Studiowała również scenografię w École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-La Villette. Jest absolwentką Gender Studies na Polskiej Akademii Nauk.

Autorka scenografii i kostiumów do spektakli:

Efekt Lucy Prebble, *Widok z mostu* Athura Millera, *Spaleni słońcem* Nikity Michalkowa, *Panny z Wilka* na podstawie opowiadania Jarosława Iwaszkiewicza (reż. Agnieszka Glińska), *inTreatment* (reż. Łukasz Lewandowski), *Po co psuć i tak już złą atmosferę* Krzysztofa Szekalskiego (reż. Aleksandra Jakubczak), *Punkt zero: Łaskawe* na podstawie powieści Jonathana Littella (reż. Janusz Opryński), *Idiota* na podstawie powieści Fiodora Dostojewskiego, *W oczach zachodu* na podstawie powieści Josepha Conrada (reż. Janusz Opryński), *Barocco* Anny Godowskiej (współautorka kostiumów) oraz *Polowanie* (performance) Weroniki Pelczyńskiej, *#jaś #i #małgosia* oraz *KIM* Michała Szymaniaka, wyreżyserowanych przez Elżbietę Deptę w ramach Terenu TR. Zaprojektowała kostiumy do teatru telewizji *Fryderyk* wyreżyserowanego przez Agnieszkę Lipiec-Wróblewską. Jest autorką scenografii do gali finałowej Przeglądu Piosenki Aktorskiej *Miłe Pani i Panowie*

bardzo mili w reżyserii Agnieszki Glińskiej poświęconej twórczości Wojciecha Młynarskiego. Pracowała jako drugi scenografka przy produkcjach filmów pełnometrażowych i teatrów telewizji. Pracowała w Troubleyn/Jan Fabre w Antwerpii przy kostiumach do spektaklu *Belgian rules/Belgium rules* w reż. Jana Fabre.

Brała udział w wystawie podczas II Festiwalu Nowej Scenografii w Centrum Scenografii Polskiej w Muzeum Śląskim oraz w wystawie *Capita M* w Antwerpii.

Opryński Janusz

Urodzony 9 października 1953 w Lublinie – polski reżyser teatralny, menedżer kultury, autor adaptacji, dyrektor Festiwalu Konfrontacje Teatralnei do roku 2018 zastępca dyrektora Centrum Kultury w Lublinie do spraw artystycznych, kierownik artystyczny Teatru Provisorium.

Opryński ukończył VIII Liceum Ogólnokształcące w Lublinie przy ulicy Podwale. Dzięki nauczycielce języka polskiego w liceum zaczęło się jego zainteresowanie teatrem oraz wielką literaturą, tam także spotkał późniejszego aktora w Teatrze Provisorium, Jacka Brzezińskiego. Studiował polonistykę (w latach 1972–1976) na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Na czwartym roku studiów trafił do już istniejącego i działającego w Akademickim Centrum Kultury „Chatka Żaka” Teatru Provisorium. Szybko zyskał wyraźną pozycję w zespole. Jego debiutem reżyserskim w zespole było „W połowie drogi” (premiera – marzec 1976) oparty na *Ferdydurke* Witolda Gombrowicza. Kolejną premierą był spektakl „Nasza niedziela” (premiera – styczeń 1978), który został zablokowany przez cenzurę. W okresie premiery „Naszej niedzieli” nawiązał się kontakt oraz artystyczną przyjaźń z zespołem Teatru Ósmego Dnia.

W listopadzie 1979, podczas Forum Młodego Teatru w Toruniu Opryński ogłosił swoje „22 tezy do przemyślenia”, które zostały opublikowane przez organizatorów w okolicznościowym biuletynie, a po latach przedrukowane w tomie *Teatr Provisorium* (Lublin 1991).

Kolejne spektakle wyreżyserowane w Teatrze Provisorium to „Nie nam lecieć na wyspy szczęśliwe” (wrzesień 1979); „Pusta estrada” (maj 1981); „Wspomnienia z domu umarłych” (czerwiec 1983); „Pieśni przeklęte” (sierpień 1984); „Dziedzictwo” (grudzień 1985); „Ogrody” (czerwiec 1990); „Z nieba przez świat do samych piekieł” (maj 1992); „Współczucie” (sierpień 1993).

W 1991 roku w Moguncji Teatr Provisorium wraz z Teatrem Ósmego Dnia zaprezentował widowisko plenerowe „Wschód”. Od 1995 pełni obowiązki zastępcy dyrektora Centrum Kultury w Lublinie do spraw artystycznych.

W 1996, wraz z innymi przedstawicielami lubelskiego środowiska teatralnego związanego wcześniej z ideą Konfrontacji Młodego Teatru – Leszkiem Mądzikiem, Włodzimierzem Staniewskim i Tomaszem Pietrasiewiczem - powołał do życia Festiwal Konfrontacje Teatralne”. Pierwotnie artyści tworzyli Radę Programową, obecnie Opryński pełni rolę dyrektora artystycznego.

W roku 1996 Teatr Provisorium nawiązał współpracę z Kompanią Teatr, od tego czasu zespoły realizowały spektakle wspólnie aż do 2008 roku, a Opryński reżyserował je wraz z Witoldem Mazurkiewiczem. Pierwszym wspólnym spektaklem był „Koniec wieku” (premiera 1996). Kolejny spektakl, „Ferdynand” wg Witolda Gombrowicza (premiera październik 1998), przyniósł twórcom największy rozgłos. Za spektakl otrzymali dwadzieścia nagród na międzynarodowych festiwalach i przeglądach teatralnych. Kolejne spektakle zrealizowane wspólnie z Kompanią Teatr to: „Sceny z życia Mitteleuropy” (2001), „Do piachu” (luty 2003) „Trans-Atlantyk” (październik 2004) oraz „Homo Polonicus” (marzec 2008).

W 2007 roku nawiązał współpracę z Fundacją Kresy 2000, gdzie wyreżyserował spektakl „Klątwa” wg Stanisława Wyspiańskiego. Równoległe z pracą teatralną od 2009 realizował projekt „Jak żyć” - cykl spotkań z filozofami i intelektualistami. Ważną ich częścią był cykl wykładów Cezarego Wodzińskiego „Próby z Dostojewskim”, podczas których prezentowano fragmenty nowego tłumaczenia „Braci Karamazow”, na podstawie którego Opryński przygotował adaptację do swojego spektaklu.

W roku 2010 Janusz Opryński, Witold Mazurkiewicz, Jacek Brzeziński, Jarosław Tomica i Michał Zgiet zostali uhonorowani Nagrodą Ministra Kultury za zasługi dla polskiej kultury. W sierpniu 2010 był odpowiedzialny za reżyserię całonocnego czytania powieści Isaaca

Bashevisa Singera „Sztukmistrz z Lublina”, które odbyło się na dziedzińcu Archiwum Państwowego w Lublinie.

W czerwcu 2011 odbyła się premiera spektaklu „Bracia Karamazow”, ponownie samodzielnie jako Teatr Provisorium. Spektakl został uznany za jedno z najważniejszych wydarzeń teatralnych w sezonie 2010/2011, zdobywając szereg nagród. Przyniósł Opryńskiemu wiele wyróżnień indywidualnych w skali lokalnej (Nagroda Ambasadora Województwa Lubelskiego) i ogólnokrajowej: TVP KULTURA obdarzyła go laurem „Gwarancji Kultury” 2012, miesięcznik „Teatr” przyznał mu Nagrodę im. Konrada Swinarskiego za sezon 2010/2011.

Członek Rady Kultury Miasta Lublin od momentu jej powstania w 2012.

W marcu 2013 był odpowiedzialny za konsultację reżyserską koncertu Teatru Starego w Lublinie „Wieczorem”. We wrześniu 2013 odbyła się premiera spektaklu „Lód” Teatru według powieści Jacka Dukaja, a w lutym 2016 premiera spektaklu „Punkt Zero: Łaskawe” na podstawie fragmentów powieści Jonathana Littella *Łaskawe* oraz nielicznych cytatów z dwóch powieści Wasilija Grossmana *Życie i los* i *Wszystko płynie*. J. Opryński reżyserował swoje adaptacje w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej - spektakl „Św. Idiota” i w Teatrze Polskim w Warszawie – spektakl „W oczach Zachodu”. W 2019 roku na deskach Teatru im. J. Kochanowskiego wyreżyserował adaptację „Mistrza i Małgorzaty” M. Bułhakowa oraz spektakl „Wszystko płynie” w Teatrze Soho w Warszawie. Trzecim spektaklem wyreżyserowanym w 2019 roku przez J. Opryńskiego były „Biesy” zrealizowane w koprodukcji Teatru Provisorium z Teatrem Dramatycznym w Warszawie. Jest także autorem projektu "Obywatele Wschodniej 50" roku zrealizowanego w 2014 w ramach Festiwalu 4 Kultur w Łodzi.

Jest laureatem, m.in.: Nagrody Artystycznej Miasta Lublin, tytułu Ambasadora Lubelszczyzny, Nagrody im. Konrada Swinarskiego pprzyznawanej przez miesięcznik „Teatr”, Nagrody „Gwarancja Kultury” przyznawanej przez TVP Kultura oraz Złotego Medalu Gloria Artis przyznanego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za szczególne zasługi dla kultury polskiej.

Pabisiak Paweł

Aktor teatralny i telewizyjny, absolwent Państwowej wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. W latach 1996-97 związany z Teatrem im. A. Mickiewicza w Częstochowie, a od 1998 do 2003 należał do zespołu Teatru Nowego w Łodzi. Współpracował m.in. z Teatrem Dramatycznym w Warszawie i Sceną Prapremier InVitro („Nic co ludzkie”, „Już się ciebie nie boję, Otello!”). Zagrał też w spektaklu „Lód” Teatru Provisorium (2013). Brał udział w spektaklach Teatru Telewizji, m. in. „Tu się urodziłem”, reż. J. Maciejewski, „Złoty garniec”, reż. J. Skalski, „Kasia z Heilbronn”, reż. J. Jarocki. Można go było oglądać w „Naszej klasie” Teatru na Woli, „Maestro” Laboratorium Dramatu, reż. A. Smolar, „Niewinnych” Teatru Łąźnia Nowa, reż. P. Ratajczak czy „Błaźnie Pana Boga” Stowarzyszenia Teatralnego Badów. Wielokrotnie nagradzany za monodram „Jednocześnie”: Grand Prix na 38. Wrocławskich Spotkaniach Teatrów Jednego Aktora, Grand Prix na 13. Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym „Zderzenie” (Kłodzko).

Pogonowski Mariusz

Absolwent aktorstwa w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej we Wrocławiu (2000). Od 2000 roku aktor etatowy Teatru Dramatycznego im. Jerzego Szaniawskiego w Płocku i instruktor teatralny w Płockim Ośrodku Kultury i Sztuki. Aktor, pedagog, reżyser, autor sztuk. Założyciel i prezes Stowarzyszenia Teatr Per Se, w ramach którego prowadzone są zajęcia teatralne z amatorami i warsztaty. Za zrealizowany z młodzieżą musical „Drogi życia” odebrał główną nagrodę na Międzynarodowym Festiwalu Twórczości Szkolnej w San Remo (Włochy). Dwukrotnie mianowany do nagrody Płocczanina roku, laureat nagrody płockiego Towarzystwa Przyjaciół Teatru za pracę artystyczną w 2000 roku. Zagrał w spektaklu „Bracia Karamazow” Teatru Provisorium (2011).

Porcari Karolina Dafne

Urodzona 15 sierpnia 1979 w Warszawie – polsko-włoska aktorka.

Jako dziecko wyjechała z rodzicami do Włoch, gdzie zamieszkiwała osiemnaście lat w regionie Apulia. Następnie przeprowadziła się do Mediolanu, gdzie przez dwa lata studiowała literaturę oraz kierunek teatralny.

W 2001 została przyjęta do Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. W trakcie studiów występowała w Teatrze Ludowym w Krakowie, a po ich ukończeniu w Teatrze Dramatycznym w Warszawie, m.in. w przedstawieniu „Czas kochania, czas umierania” Fritza Katera w reżyserii Tomasza Gawrona. W Teatrze Provisorium zagrała w 2 spektaklach: „Bracia Karamazow” (2011) oraz „Lód” (2013).

Posiada podwójne obywatelstwo: polskie i włoskie.

Reske Grzegorz

Studiował historię sztuki na KUL, zarządzanie kulturą na UJ i dyplomację kulturalną w Collegium Civitas. Z Provisorium związany był przez ponad dekadę, od 2003 roku. Najpierw jako impresario a potem także producent kolejnych spektakli - wspólnie z Kompanią „Teatr” a od 2010 roku pod solowym szyldem Provisorium. Równolegle współpracował z Festiwałem „Konfrontacje Teatralne”, w latach 2013-2017 był ich kuratorem, wspólnie z Martą Keil.

W latach 2014-2016 współpracował jako konsultant programowy z Teatrem Powszechnym w Warszawie i jako selekjoner Kaliskich Spotkań Teatralnych z Teatrem im. W. Bogusławskiego w Kaliszu.

Od 2018 roku, wraz z Martą Keil, Anną Smolar, Weroniką Szczawińską Michałem Buszewiczem i Piotrem Wawrem jr. współtworzy kolektyw InSzPer.

Od 2017 roku członek zarządu IETM - International Network for Contemporary Performing Arts w Brukseli.

We wrześniu 2021 roku objął stanowisko dyrektora artystycznego SPRING Performing Arts Festival w Utrechcie.

Rozmus Rafał

– dr, kompozytor, dyrygent, producent muzyczny. Absolwent Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. K. Lipińskiego w Lublinie w klasie skrzypiec, kompozycji uczył się pod kierunkiem Andrzeja Nikodemowicza oraz Kazimierza Górskiego, dyrygentury w klasie Zofii Bernatowicz. Od 2005 roku związany jest z Instytutem Muzyki UMCS w Lublinie, obecnie adiunkt w Katedrze Pedagogiki Instrumentalnej i Teorii Muzyki.

Jest autorem muzyki do 66 filmów, seriali i spektakli teatralnych (m.in. *Tajemnice Watykanu* – największa na świecie produkcja filmowa w całości nakręcona na terenie Państwa Watykańskiego, *Tryptyk Rzymski*, *Łowcy miodu*, *Punkt Zero*. *Łaskawe*, *Mistrz i Małgorzata*, *Lód*, *Ćwiczenia stylistyczne*, 20 oryginalnych partytur do największych klasyków niemej kinematografii), seriali dla dzieci – *Wiking Tappi*, *Żubr Pompik*, *Opowiadki*, *Wielka księga uczuć*.

Jako dyrygent, aranżer lub orkiestrator współpracował m.in. przy filmach *Ostatnia rodzina* oraz *7 rzeczy, których nie wiecie o facetach*.

Jako dyrygent współpracował z wieloma orkiestrami m.in. Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Operą i Filharmonią Podlaską, Filharmonią Koszalińską, Orkiestrą im. K. Namysłowskiego w Zamościu.

Współtworzył także projekty z artystami sceny rozrywkowej m.in. z Golec Orkiestra, Piotrem Cugowskim, Gromeem, Bedoesem (*SYMPHOETHNIC*), Sargisem Davtianem i in.

Regularnie koncertuje w kraju i za granicą (Włochy, Niemcy, Ukraina).

Filmy z jego muzyką prezentowane są w telewizjach i na festiwalach filmowych na całym świecie (USA, Wielka Brytania, Japonia, Włochy, Niemcy, Francja, Hiszpania, Portugalia, Chile, Bahamy i in.).

Autor wielu utworów autonomicznych, zwłaszcza muzyki o charakterze religijnym (*Gorzkie Żale*, *Laudate Dominum*, *Magnificat*, *Pasja wg św. Łukasza* i in.).

Ruchlicki Wiesław

Urodzony 16. 03. 1956 r. w Jaszczowie k. Lublina. Studiował filozofię na UMCS (1977-

1983). Instruktor w Domu Kultury w Milejowie (1976). 1978-1980 współpracował z KSS KOR (kolportaż wydawnictw). Członek Teatru Provisorium (1978-1983). Uczestnik manifestacji 11 XI na placu Litewskim w Lublinie (1978, 1979). 18 VIII 1979 – 24 IV 1984 rozpracowywany przez Wydz. III KW MO/WUSW w Lublinie w ramach SOS krypt. Filozof. 1980-1981 współzałożyciel NZS UMCS; współzałożyciel i redaktor „Biuletynu NZS UMCS”; współzałożyciel biblioteki NZS UMCS w Chatce Żaka. Uczestnik strajku studenckiego UMCS w Chatce Żaka (XI/XII 1981).

Po wprowadzeniu stanu wojennego, członek Komitetu Strajkowego NZS UMCS na terenie Miasteczka Akademickiego w Lublinie (13-14 XII 1981). Po rozbiciu przez ZOMO, uczestnik strajku w Lubelskich Zakładach Naprawy Samochodów aż do pacyfikacji (17 XII 1981). W następnych tygodniach ukrywał się. Współzałożyciel (z Krzysztofem Hariaszem, Arkadiuszem Kutkowskim i Emilem Wardą), redaktor i drukarz podziemnego pisma „Informator Solidarność Region Środkowo-Wschodni”. Redaktor i drukarz podziemnego biuletynu NZS MCS. 16 II 1982 aresztowany. Po tygodniowym pobycie w areszcie na ul. Północnej w Lublinie i wielokrotnych przesłuchaniach w Prokuraturze Wojskowej w charakterze podejrzanego (odmowa zeznań) internowany. Osadzony w Ośrodkach Odosobnienia we Włodawie (II – IV 1982), Lublinie (IV – VIII 1982) i Kwidzynie (VIII – 19 X 1982). Drukacz pisma „Spotkania” (1983-1989). Współzałożyciel, redaktor, drukarz i organizator pracy wydawniczej Wydawnictwa Vademecum (1983-1984) i Wydawnictwa Fundusz Inicjatyw Społecznych (1985-1989).

Oficjalnie utrzymywał się z pracy w Spółdzielni Mieszkaniowej „Czuby” w Lublinie (1983-1988). Kierownik działu wydawniczego spółki Agora S.A. Oddział Lublin (1991-2007). Inspektor w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Lubelskiego (od 2008).

Biogram jego znajduje się w I tomie "Encyklopedii Solidarności"

Status Działacza Opozycji Antykomunistycznej i Osoby Represjonowanej (legitymacja nr 10900 wystawiona 2 stycznia 2019 roku)

Odnaczenia:

Zasłużony Działacz Kultury (1999),

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2015),

Krzyż Wolności i Solidarności (2016).

Rudnicki Jarosław

Realizator dźwięku, muzyk. Współpracuje od 2003 roku z Teatrem Provisorium (*Do piachu, Trans-Atlantyk, Homo Polonicus, Bracia Karamazow, Łód, Punkt Zero. Łaskawe*). Jako muzyk instrumentalista pracował w Teatrze im. J. Osterwy i Teatrze Muzycznym w Lublinie. Praca z dźwiękiem jest jego pasją, którą rozwija od 1996 roku we własnej firmie pod nazwą „Proscenium”. Ma w dorobku wiele realizacji nagrań, m. in. na płyty Piotra Selima, Borysa Somerschafa czy Chóru La Musica. Jest koordynatorem technicznym wydarzeń artystycznych takich jak *Noc Kultury, Inne Brzmienia, Jarmark Jagielloński*. Za zasługi na rzecz rozwoju kultury i promocji sztuki teatralnej w 2012 roku otrzymał Medal Prezydenta Miasta Lublin. Od 2015 roku jest członkiem zarządu Fundacji Omni Pro Arte wspierającej różne formy aktywności twórczej.

Rudzki Jerzy

Scenograf i kostiumolog teatralny i filmowy. Absolwent Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. Pośród jego najważniejszych realizacji znajdują się scenografie do: spektaklu *Moskwa – Pietuszki* w reż. T. Zygadły, filmu *Tylko Beatrycze* w reż. T. Chmielewskiego.

Na swoim koncie ma liczne realizacje teatralne w całej Polsce, m. in.: *Dziady* i *Kordian* w Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu, balet *Dziadek do orzechów* w Operze na Zamku w Szczecinie.

Stale współpracuje z Teatrem Rozrywki w Chorzowie i Teatrem Muzycznym w Gdyni oraz Teatrem Telewizji.

Laureat Złotej Maski za scenografię do *Trzech sióstr* w Teatrze im. S. Jaracza w Łodzi oraz Grand Prix za realizację i wykonanie spektaklu *Ferdynand* z Teatrem Provisorium-Kompanią Teatr na XXIV Ogólnopolskich Konfrontacjach Teatralnych *Klasyka Polska '99*.

Sadownik Rafał

Magister filozofii, inżynier architektury i urbanistyki, absolwent europeistyki, kulturoznawstwa, instruktor lekkiej atletyki.

Twórca i wieloletni koordynator i dyrektor artystyczny projektów : Carnival Sztukmistrzów, Festiwal Sztukmistrzów, Urban Highline, Akademia Sztukmistrzów, Festiwal Gier i Zabaw Tradycyjnych, Rezerwat Dzikich Dzieci.

Aktor kilku teatrów: Provisorium i Kompania Teatr, Eventual, Błagaistyczny, Improteatr.

Aktualnie zajmuje się dostępnością architektoniczną.

Sawic Tadeusz

Urodzony w Zamościu w 1951 r. Ukończył I LO im. Jana Zamoyskiego, działał w harcerstwie, był aktorem zamojskiego Młodzieżowego Teatru Aktualności. W czasie studiów zajmował się dziennikarstwem (kierował radiem studenckim). Miał swój epizod aktorski w Grupie (Teatrze) Provisorium (w pierwszym spektaklu „Czekanie”). Jako absolwent filologii polskiej był asystentem na UMCS. Działał w strukturach politycznych – najpierw ruchu młodzieżowym na szczeblu wojewódzkim, a później centralnym. Od 1977 był wiceprzewodniczącym, a od 1980 – przewodniczącym Rady Naczelnej SZSP. Od 1983 był sekretarzem generalnym Narodowej Rady Kultury a w latach 1986 – 89 pełnił funkcję kierownika Wydziału Kultury KC PZPR. Po przemianach 1989 roku – poza polityką. Współzałożyciel Fundacji „Nowoczesna Polska” i członek zarządu Fundacji im. Józefa Oleksego.

Sawicka Barbara

Producentka Festiwalu “Konfrontacje Teatralne” (do 2021 r.);

Od wielu lat realizuje projekty teatralne oraz spektakle Teatru Provisorium ("Bracia Karamazow", "Lód", "Punkt Zero: Łaskawe"), produkuje i współpracuje przy produkcjach teatralnych Janusza Opryńskiego (Teatr Soho “Wszystko płynie”, Teatr Polski w Bielsku-Białej “Św. Idiota”, Teatr im. J.Kochanowskiego w Opolu “Mistrz I Małgorzata”, Teatr Dramatyczny w Warszawie “Biesy”), widowiska teatralne („Nocne czytanie Sztukmistrza z Lublina” – Festiwal Sztukmistrze, "Wschodnia 50", Łódź Festiwal 4 Kultur, "Sen o mieście") oraz autorskie projekcje filmowe w studyjnym kinie Centrum Kultury w Lublinie, którego jest inicjatorką. To dla tej przestrzeni uzyskała dofinansowanie z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej na modernizację i cyfryzację kina.

Absolwentka PWSFTViT w Łodzi Wydział Organizacji Sztuki Filmowej; nauczycielka akademicka na kierunku Produkcja medialna UMCS, redaktorka Lubelskiego Informatora Kulturalnego ZOOM, koordynatorka wydawnictw, m.in. "Bracia Karamazow" w tłum. Cezarego Wodzińskiego, "Próby z Dostojewskim i inne wykłady lubelskie" pod red. Piotra Augustyniaka i Piotra Pękali, "Nic-nic. Ontologia na marginesach Leśmiana" Janusza Palikota, "Provisorium. Nieregularny dziennik z podróży" Jacka Brzezińskiego.

Seledec Janusz

Absolwent filologii polskiej UMCS.

W latach 1973 - 75 był aktorem i kierownikiem organizacyjnym Teatru Provisorium.

Pod koniec PRL pracował w lubelskiej cenzurze (1986-89) i jako jeden z trzech cenzorów w 1986 roku kwalifikował do rozpowszechniania spektakl Teatru Provisorium „Dziedzictwo”.

Skop Sławek

Urodził się w 1956 roku w Lublinie. Z wykształcenia muzyk – kontrabasista. Z Teatrem Provisorium związał się jeszcze jako uczeń szkoły średniej w 1975 roku – najpierw jako muzyk, a potem również jako aktor i muzyk oraz menadżer aż do roku 1995 (z przerwą na lata 1987-92). Pod koniec lat siedemdziesiątych przez niedługi okres prowadził kwartet Jazz Provisorium (wraz z T. Krukowskim, A. Mierzwińskim i E. Makówką) oraz współtworzył String Trio z A. Mierzwińskim i Z. Martyniakiem.

27 grudnia 1981, krótko po wprowadzeniu stanu wojennego został zatrzymany przez siły bezpieczeństwa i internowany w ZK we Włodawie 4 stycznia 1982 roku, gdzie przebywał do 24 kwietnia tego samego roku. Potem przewieziony został do ZK w Lublinie, a mniej więcej po miesiącu – do Załęża koło Rzeszowa, skąd został zwolniony 2 lipca 1982.

W 1986 roku po zakończonym w Szwecji (wcześniej W. Brytania i RFN) tournée Teatru pozostał na emigracji, wybierając W. Brytanię jako kraj docelowy. W Londynie w 1989 na krótko podjął współpracę z Teatrem Związku Artystów Scen Polskich (ZASP) w spektaklu „Wigilia generała”. W roku 1992 powrócił do Provisorium, współtworząc spektakl „Współczucie” (1993), grając równocześnie w spektaklu „Z nieba, przez świat, do samych

piekiel) aż do czasu rozstania się z Provisorium w 1995 r. Po odjeździe podjął współpracę z Elą Bojanowską (Grupa Chwilowa/Teatr z Lublina) w spektaklu „Trzeci policjant”(1997).

Do dziś mieszka na zmianę w Londynie i Lublinie, mając się różnych zajęć i biznesów.

Somerschaf Borys

Urodził się w Moskwie w rodzinie o polskich korzeniach i muzycznych tradycjach. Edukację muzyczną rozpoczął w 1975 roku w Chłopięcej Szkole Chóralnej im. A. Swiesznikowa. Od 1982 kształcił się w niej jako dyrygent. Jego debiut w tej profesji miał miejsce w 1985 roku w Filharmonii w Swierdłowsku (obecnie Jekaterinburg). W okresie tym, jako śpiewak Chóru Chłopięcego im. A. Swiesznikowa, koncertował na obszarze całego ZSRR oraz brał udział w nagraniach radiowych i telewizyjnych. W latach 1986-1991 studiował dyrygenturę chóralną na Wydziale Wokalnym w Konserwatorium im. P. Czajkowskiego w Moskwie u profesora B. Tewlina. W tym samym okresie prowadził Moskiewski Chór Młodzieży i Studentów, z którym występował na wielu renomowanych rosyjskich festiwalach i konkursach oraz odbył trasy koncertowe po ZSRR i krajach Europy Zachodniej.

W latach 1991-1996 jako stypendysta polskiego rządu ukończył Wydział Wychowania Muzycznego w klasie dyrygentury chóralnej profesora Józefa Boka oraz Wydział Kompozycji u profesora Zbigniewa Bagińskiego Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie.

1991-1997 – dyrygent i kierownik artystyczny Zespołu Wokalnego „In Corpore”. W latach 90. Jako baryton Somerschaf był również członkiem Zespołu Muzyki Dawnej „Cantus Firmus”, z którym brał udział w wielu koncertach, konkursach, nagraniach i trasach koncertowych. W latach 1996-1998 był także dyrygentem „Collegium Musicum” Uniwersytetu Warszawskiego. Od 1999 roku Borys Somerschaf jest dyrygentem i kierownikiem artystycznym Męskiego Zespołu Wokalnego „Kairos”. Jest także autorem muzyki do wielu spektakli teatralnych, filmów dokumentalnych i seriali telewizyjnych. W latach 1997-2001, jako kierownik chóru i zespołu solistów, uczestniczył w nagraniach polskich wersji filmów dla dzieci: *Anastazja*, *Mulan*, *Księżę Egiptu*, *Toy Story II*, *Król Lew II*, *Pocachontas II*, *Bambi*, *Dzwonnik z Notre Dame*, *Grinch*, *Piękna i Bestia* i innych. Komponował również muzykę do seriali telewizyjnych: *Klasa na obcasach*, *Miodowe lata*,

Całkiem nowe lata miodowe oraz do innych programów telewizyjnych i filmów dokumentalnych.

Jego artystyczna domena to dyrygentura i chór. Jako wokalista specjalizuje się w wykonaniach XIX i XX-wiecznych romansów rosyjskich. Wydał dwie autorskie płyty: *Śnił mi się sad – Najpiękniejsze romanse rosyjskie* (2005) i *Powiedz czemu...* (2010). Jako wokalista, aranżer i dyrygent uczestniczył również w nagraniach kilkunastu płyt z polską muzyką klasyczną m.in. zespołów muzyki dawnej „Cantus Firmus” i „Ars Nova”, „Chóru Warszawskiej Opery Kameralnej”, „Chóru SGH” i Męskiego Zespołu Wokalnego „Kairos”. Brał również udział w nagraniach muzyki do filmów (*Quo Vadis* i *Wiedźmin*) oraz płyt Grzegorza Ciechowskiego, Zbigniewa Preisnera, Bajmu, Jacka Kaczmarskiego i Michała Bajora.

Od wielu lat prowadzi warsztaty wokalne dla młodzieży. Jest zapraszany również do współprowadzenia warsztatów organizowanych w całej Polsce oraz regularnie zasiada w jury konkursów wokalnych.

Laureat Nagrody Prezydenta Miasta Lublina „Za znaczące osiągnięcia w dziedzinie kultury i sztuki” oraz dwukrotny laureat „Nagrody Kulturalnej Marszałka Województwa Lubelskiego”.

Od 1991 roku mieszka w Warszawie.

Ma syna Leona. Małgorzata Potocka to jego ciotka (siostra przyrodnia jego matki).

Szamryk Jan Piotr

Realizator oświetlenia. Z wykształcenia kucharz – po Technikum Gastronomicznym w Lublinie, a także absolwent Akademii Teatralnej w Warszawie na kierunku Wiedza o Teatrze, gdzie obronił pracę magisterską *Teatr Provisorium 1975-1995. Zarys monograficzny*. Od 1992 roku, jako członek Teatru Provisorium, realizował wszystkie spektakle przygotowane przez Teatr, w tym produkcje we współpracy z Kompanią Teatr, m. in. *Ferdydurke* (Grand Prix dla twórców za realizację i wykonanie na XXIV Ogólnopolskich Konfrontacjach Teatralnych *Klasyka Polska '99*), *Do piachu*, *Trans-Atlantyk*, a potem także *Bracia Karamazow*, *Lód czy Punkt Zero. Łaskawe*. Kierownik techniczny Centrum Kultury w Lublinie, od pierwszej edycji szef techniczny Festiwalu Konfrontacje Teatralne.

Współpracował m. in. z Teatrem Starym w Lublinie (w tym realizacja oświetlenia do spektaklu *Wieczorem*), Fundacją Kresy 2000 (*Kłątwa*, *Drzewo*), Międzynarodowymi Spotkaniami Teatrów *Tańca* w Lublinie, Polskim Instytutem Sztuki Filmowej i Stowarzyszeniem Filmowców Polskich, Festiwałem Tradycji i Awangardy Muzycznej *Kody* w Lublinie czy Festiwałem *Społwa Kultury* w Szczecinie. W 2014 roku otrzymał nagrodę Prezydenta Lublina z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru oraz Medal 700-lecia Lublina również z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru (marzec 2018).

Tomica Jarek

Absolwent Warszawskiej Szkoły Teatralnej na wydziale lalkarskim w Białymstoku. Aktor Teatru Lalek Banialuka w Bielsku - Białej, Teatru Lalki i Aktora w Lublinie, współzałożyciel i aktor teatru Kompania Teatr, która to przez ponad 15 lat współpracowała z teatrem Provisorium. Od roku 1996 pracuje w Centrum Kultury w Lublinie. Współpracował z teatrem neTTheatre, Ośrodkiem Praktyk Teatralnych Gardzienice, Teatrem Rampa, Teatrem im. Juliusza Osterwy w Lublinie, Czytelnią Dramatu Centrum Kultury w Lublinie.. Na stałe współpracuje z teatrem InVitro i Łukaszem Witt - Michałowskim. Za swoją pracę zdobył dziesiątki nagród na festiwalach ogólnopolskich i zagranicznych. Otrzymał kilka nagród od Prezydentów Miasta Lublina i Lubelskich Wojewodów. A także wiele innych nagród:

-Fringe First Edinburgh (Szkocja)

-Grand Prix Rijeka (Chorwacja)

-MESS Sarajewo zbiorowa nagroda aktorska (Bośnia)

-Brześć Zbiorowa nagroda aktorska (Białoruś)

-Grand Prix Rožniawa (Słowacja)

-Nagroda an festiwalu KONTAKT w Toruniu

-Grand Prix Kontrapunkt Szczecin

Grand Prix Klasyka Polska w Opolu

-Nagroda Aktorska na festiwalu Sztuki Aktorskiej w Kaliszu

-Nagroda na festiwalu Komedii w Tarnowie

-Nagroda X Ogólnopolskiego Festiwalu na wystawienie sztuki współczesnej

-Nagroda Specjalna Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie teatru i inne.

Turbiasz Ryszard

Był doktorantem wydziału matematyki teoretycznej PAN-u. Poza tym gra na wiolonczeli (absolwent średniej szkoły muzycznej w Lublinie) i dużo jeździ na rowerze (licencja UCI w latach 67-72). Pod koniec lat 70-tych przyjechał do Belgii i współpracował z Kaaitheater i Needcompany jako kompozytor i aktor. Tam poznał swoich towarzyszy Johana Dehollandera i Dirka van Dijcka, z którymi w 1989 roku założył legendarne Stowarzyszenie Entuzjastów Rzeczywistości i Uniwersalności. Również współpracował z takimi zespołami jak De Roovers i Maten. W 1998, między innymi z Guntherem Lesage, założył kolektyw De Onderneming, który w 2006 roku rozwiązał się. W 2006-tym, z Pieterem Genardem, Jorisem Van den Brande, Guntherem Lesage, Charlotte'ą Vandermeerch i Koenem de Graeve, założył Turbiasz nowy kolektyw, LAZARUS. W 2016 LAZARUS objął kierownictwo artystyczne w teatrze ARSENAAL w Mechelen i pokazał w tym sezonie: *Orde van de Dag*, *Wat is drinaen?*, *Idioot* i *Karamazov*.

W sezonie 2017-18 Lazarus pokazał *Absuurde Held* (kreacja), spektakl zainspirowany życiem i twórczością Alberta Camus'a. Spektakl grany był we Flandrii przez 4 miesiące

W sezonie 2018-19 przysłała kolej na *Rompslomp* oraz *Bagaar*, koprodukcja z teatrem Tonnelhuis (Antwerpia), kreacja LAZARUSA i Guy Cassiers'a.

W sezonie 2019-20 Turbiasz współpracował przy nowej kreacji LAZARUS'a, *Iemand moet het doen*, przy współpracy reżysera filmowego, Robin'a Rooze. Premiera została przełożona na jesień 2021 roku z względu na kryzys covidowy. W październiku 2021 Lazarus zagrał *Stukken van mensen*, spektakl-format wymyślony przez Lazarus, oparty na gościnnych występach ulubionych aktorów LAZARUS'a, którzy mogą przynosić własny materiał tekstowy. Przedstawienie powstaje/jest tworzone w ciągu jednego dnia.

Ten spektakl-format pokazaliśmy już 3 razy, więc mogę opisać jak to działa.

Lazarus przygotowuje bazę tekstów, która stale się powiększa. Spotykamy się o 10-tej rano w dzień przedstawienia. Zaproszeni aktorzy (3-4 na wieczór) mogą swoje teksty wtedy przynieść, albo wcześniej wysłać mailem. Potem komponujemy przedstawienie tzn. ustalamy kolejność, trzymając się jakiejś logiki, którą narzuca często sam proces selekcji.

Okło 14-tej wchodzimy na salę. Tam ekipa techniczna przygotowała już 5-6-prompterów, na których teksty będą wyświetlane. Aktorzy grają czytając z ekranu albo z kartki.

Nasi goście mają więc możliwość zapoznania się z techniczną stroną.

*Nikt nie uczy się na pamięć. Gramy w seriach 4 do 5 spektakli, np. od wtorku do soboty.
Każdy spektakl jest inny: inni goście, inne teksty.*

(biogram, tłumaczenie z flamandzkiego na podstawie Wikipedii, wykonane przez R. Turbiasza)

Turzańska (Dębska) Wiesława

Urodzona w Lublinie, gdzie (z pewnymi przerwami) mieszka do dziś. Absolwentka rusycystyki i polonistyki UMCS. Pracę magisterską o sztuce narracji w opowiadaniach Gustawa Herlinga – Grudzińskiego pisała pod kierunkiem profesora Jerzego Świącha, którego uważa za swojego mistrza. Studiowała także filozofię na UMCS i religioznawstwo na Uniwersytecie Warszawskim. Ostatnie trzydzieści trzy lata pracowała w IX Liceum Ogólnokształcącym im. Mikołaja Kopernika, najpierw jako rusycystka, a od lat 90. jako polonistka. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki otrzymała nagrodę prezydenta miasta oraz nagrodę ministra edukacji. Także w tym okresie współpracowała z Fundacją „Bliżej sceny” im. Marii Bechczyc – Rudnickiej, organizując z red. Krystyną Kotowicz ogólnopolski konkurs na recenzję teatralną.

Sił w dziennikarstwie spróbowała na początku lat osiemdziesiątych, publikując opracowania tekstów z języka rosyjskiego i francuskiego w tygodniku „Ekran” i w „Rynkach zagranicznych”. Poważnie publicystyką kulturalną zajęła się od końca lat 90., pisząc do tygodnika „Czas Lubelski”, miesięcznika „Teatr” oraz do „Kurier Lubelskiego”. Od roku 2003 do chwili obecnej współpracuje z lubelskim kwartalnikiem „Akcent”.

Za zaangażowanie w rozwój kultury otrzymała dwukrotnie – w latach 2017 i 2020 – Dyplom uznania województwa lubelskiego. Zaś w 2018 - Srebrny Krzyż Zasługi za popularyzowanie wiedzy o współczesnej literaturze polskiej i współczesnej polszczyźnie.

A poza tym uwielbia koty, lubi piesze wędrówki i podróże, operę, angielskie filmy kryminalne. I co istotne, jest babcią czwórki wnuków; Karolinki, Leona, Tymona i Alicji.

Twardowski Jan

urodził się w 1951 roku. Studiował polonistykę na UMCS w Lublinie.

W 1971 roku był współzałożycielem Teatru Provisorium, którego członkiem pozostawał do 1975 roku. W następnych latach był – między innymi – dyrektorem Wydziału Kultury Urzędu Miasta Lublin, kierownikiem Wojewódzkiego Ośrodka Kultury w Zamościu oraz dyrektorem administracyjnym Orkiestry Symfonicznej im. Karola Namysłowskiego w Zamościu. W latach 2005–2018 kierował Zespołem Pieśni i Tańca „Lublin” im. Wandy Kaniorowej, zaś sam zespół w tym czasie zdobył liczne nagrody i wyróżnienia, w tym odznaczony został Srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis w 2008. Zespołem kierował do 23 lutego 2018, kiedy ze względu na stan zdrowia na własną prośbę został odwołany z funkcji kierownika i zastąpiony przez Adama Maruszaka.

Zmarł 27 lutego 2018 i został pochowany na Cmentarzu przy ul. Lipowej w Lublinie.

Varda Emil/ Emil Józef Warda/

Dzieciństwo spędziłem z babcią Wardową w lasach Krzczonowsko – Żukowskich na zbieraniu grzybów oraz słuchaniu i podglądaniu ptaków, po sezonie grzybowym i ptasim, jedynym moim zajęciem były rozmowy z krzakiem dzikiej róży, albo – w księżycowe noce – z jej cieniem na ścianie w moim pokoju.

Potem uczyłem się w VII Liceum im. M. Konopnickiej na Farbiarskiej: kabaret z Waldkiem Sidorem; teatr – na poważnie – ze Stefanem Szaciłowskim i oczywiście i wprowadzenie w tajniki „Kultury Paryskiej”, teksty Gombrowicza i Miłosza. Do tego „kulturalnego” kółka należeli też Mariusz Matjaszewski i Bogdan Fruziński. Najważniejszy przedmiot: język polski z „wychowawcą”, prof. Michałem Bielakiem i pierwsza pała z polskiego za „Ode do młodości”: ponieważ nie nauczyłem się na pamięć, więc przy tablicy wyrecytowałem krótszą wersję:

„Bez serc, bez kości Koniec Ody do Młodości”

Ten incydent charakteryzuje najbardziej i najdobitniej, moje cztery lata na Farbiarskiej.

Po maturze, na UMCS-ie, na wydziale Pedagogiki i Psychologii (kierunek KO) zacząłem moje „dorosłe” życie. I tak się zaczęły moje przygody z teatrem.

Już na pierwszym roku studiów (1975) założyłem Teatr Ego i zrealizowałem etiudę teatralną pt. „Ego”, która nawet została zakwalifikowana na Festiwal Teatrów Studenckich „Start 1977” w Bydgoszczy, ale w międzyczasie wyreżyserowałem nowe przedstawienie, na

podstawie – wtedy jeszcze nieopublikowanego – poematu Krzysztofa Paczuskiego pt. „Polonez z różą w gardle”. Spektakl pod tym samym tytułem postanowiłem zaprezentować na festiwalu jako ambitniejsze, bardziej dorosłe dzieło, coś, co miałyby bardziej reprezentować mój ówczesny stan umysłu, mój światopogląd. A więc nie etiuda, która była już grana kilka razy, pewna i naiwnie poprawna, ale nowiutki, niesprawdzony jeszcze, ale – w moim przekonaniu – ambitny „Polonez...”.

I nastąpiła całkowita KLAPA... Do dziś pamiętam jak jeden z ZSZP-owskich „krytyków”, albo bardziej dosadnie tzw. „działaczy kultury” (kupa śmiechu) krzyczał; „To gorsza estetyka niż w Bolszom Balietie... i w żaden sposób nie mierzy się z naszą rzeczywistością...”. Osobiście nic z tego nie zrozumiałem, ale klęska to była totalna i bezapelacyjna. Podkuliłem ogon, upiłem się i wróciłem do Lublina.

Wiosną 1977 roku, tuż po bydgoskiej porażce, zostałem jednym z „sygnatariuszy petycji do Sejmu PRL w sprawie powołania poselskiej komisji do zbadania przebiegu zajęć czerwcowych 1976 r. w Radomiu”. I zaczęło się na nowo...

Po tym, jak lista sygnatariuszy została odczytana przez Radio „Wolna Europa”, zostałem wezwany do dziekanatu. Dziekan, prof. Koj, czekał na mnie pobladły ze złości z długą drewnianą linijką, sądziłem, że będzie mnie bił, ale niestety... Wolałbym dostać kilka linijkowych razów niż słuchać umoralniającej przemowy Dziekana, który syczał, nie mówił, nie krzyczał, tylko właśnie syczał, jak gdyby nie chciał być słyszany w sekretariacie:

„Pan się porywa z motyką na księżyc... oni pana zniszczą... ja nie przyłożę linijki i nie wykreślę pana z książki studentów jak mi nakazano... ale nie wiem jak długo mogę jeszcze wytrzymać tę presję... proszę także pamiętać, że pan ma córkę (w między czasie urodziła się przeurocza, ukochana córcia Patrycja), musi pan o nią zadbać... Co pan jej powie?...” Skończyło się na mojej obietnicy, że nie będę Twardowskim i na księżyc nie wybiorę się w najbliższym czasie.

Wiele, wiele lat później dowiedziałem się z IPN-u, że „od 16 V 1977 – 15 III 1978 rozpracowywany byłem przez Wydz. III KW MO w Lublinie w ramach SOS kryp. *Niepewni.*”

W październiku tego roku zostałem członkiem założyciel Niezależnego Zrzeszenia Studentów UMCS. Organizowanie nowego stowarzyszenia, a potem kolejnych strajków

zajmowało w zasadzie cały mój czas. Na nic więcej go nie starczało, aż do stanu wojennego wprowadzonego 13 grudnia 1981 roku.

13-14 grudnia wyłądowałem w Komitecie Strajkowym w Chatce Żaka i następnie w Domu Studenckim „Grześ” po pacyfikacji strajku 15-17.12. w Lubelskich Zakładach Napraw Samochodowych. Po brutalnym rozpędzeniu tego strajku przez ZOMO zacząłem działać w podziemiu i zostałem współinicjatorem oraz członkiem redakcji, drukarzem, kolporterem „Biuletynu Informacyjnego NZS Lublin” oraz „Informatora *Solidarność* Region Środkowo-Wschodni”. Ta nielegalna działalność była prowadzona wraz z K. Hariaszem, W. Ruchlickim i A. Kutkowskim.

Muszę przy tej okazji wspomnieć rodzinę pp. Grudniów, z Tomkiem i jego mamą, Panią Henryką Grudniową na czele, kiedy to po ukradzeniu powielacza z RU SZSP w Chatce Żaka nie mieliśmy pomysłu, gdzie założyć drukarnię ani nawet gdzie tę ważną maszynę przechować... i tu Tomek bez wahania powiedział: „Nie ma problemu, jedziemy do mnie do domu”. I tak u pp. Grudniów drukowaliśmy wygodnie i bezpiecznie, równocześnie obżerając się przez dwa miesiące przepyszными pierogami i kanapkami Pani Grudniowej. A potem, pomimo naszego aresztowania, powielacz „działał i funkcjonował” u Grudniów „jak gdyby nigdy nic”, przez następnych kilka miesięcy.

Po wyjściu z więzienia dowiedziałem się od Tomka oczywiście, że po pierwsze; „nie było gdzie”, a po drugie: „jeśli SB nie przyszło tzn. nie puściliście pary i jest bezpiecznie”... nigdy nie podejrzewałem Tomka o „ułańska fantazję”... no cóż, w Stanie Wojennym w Lublinie w Polsce, wszystko było możliwe...

17 lutego 1982 zostałem zaaresztowany i internowany, po dziewięciu zimnych i brudnych dniach na „dołku” na Północnej, potem przewieziony do Włodawy, do Lublina, a ostatecznie Kwidzyna.

21 października 1982, bez przeproszenia i bez żadnych wyjaśnień zostałem wypuszczony. Wróciłem więc do roboty jako kolporter, ale raczej jako tragarz bibuły, bo wtedy „bibularze” byli już dobrze opłacani.

W roku 1983, jeszcze przed wyjazdem do USA, zakończyłem swoje studia na kierunku K-O (przygotowanie do pracy w instytucjach kulturalnych i oświatowych), przedstawiając na egzaminie magisterskim swoją pracę zatytułowaną: „Teatr Provisorium. Metody budowania spektaklu i deklaracje programowe” dla podkreślenia mojej więzi z tym Teatrem.

29 kwietnia 1983 roku, po dwu godzinnym kipiszu na Okęciu – z zaglądaniem do wszystkich otworów na tzw. „Pożegnanie Ojczyzny” – wyemigrowałem do Nowego Jorku, do USA.

I zaczęło się: Pełne wykluczenie, całkowita degradacja, dorywcze prace marnie płatne, beznadzieja. Nikomu nie polecam emigracji.

W 1985 – 1989 zagrałem w dwóch moich przedstawieniach; „ All Roads Lead to the Kurski Station” i „ The Fatal Lack of Color”. Pierwszy z tych spektakli zagrałem nawet w Berlinie Zachodnim, ale bez większego sukcesu i do 2016 roku zwolniłem się z bycia artysta, wziąłem wakacje od twórczości.

W 2006 zostałem właścicielem bardzo dobrze prosperującej i modnej restauracji The Waverly Inn. W 2012, z chciwości i pazerności, otworzyłem następną knajpę – The Beatrice Inn. I to się okazało wielką klapą, więc w 2014 ją sprzedałem. Praktycznie straciłem wszystko, co miałem. Zostałem „goły i wesoły”. Na szczęście The Waverly Inn pozwoliła przeżyć i nie umrzeć z głodu.

W 2016 nie wytrzymał we mnie artysta i na rozgrzewkę wziąłem się za ”All Roads Lead to The Kurski Station”. Po bardzo skromnym sukcesie zostałem z tym spektaklem zaproszony przez Ośrodek „Brama Grodzka” w Lublinie, w którym gościnnie i z dużym sukcesem bardzo ważną rolę zagrał Jacek Brzeziński. I nie omieszkałem – już tradycyjnie – wystąpić w Berlinie.

Na przełomie Stycznia i lutego w 2020 roku odbyła się następna premiera mojego spektaklu – „The Sickness”. Po raz ostatni zagraliśmy go 29 lutego, gdy Covid-19 już szalał na dobre. Z tego powodu upadły wszystkie zaproszenia i planowane wyjazdy. Mam w zanadrzu kilka GENIALNYCH teatralnych pomysłów, ale poczekajmy chwile... Poczekajmy na lepsze czasy. Może jeszcze WAS zaskoczę.

Warzecha Magdalena

Urodzona 28 stycznia 1970 w Białymstoku – polska aktorka teatralna i filmowa. Aktorka, absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Tuż po dyplomie związała się z Teatrem Studio w Warszawie. Od 1997 roku pracuje w Teatrze Narodowym, współpracowała również z Teatrem Presentacje, Teatrem Montownia i Stowarzyszeniem Koło w Warszawie. Ważniejsze role w sztukach teatralnych: „La Boheme” i „Don Juan” oba w reż. J. Grzegorzewskiego, „Kartoteka” w reż. K. Kutza, „Dożywocie” w reż. J. Englerta, „Kłątwa” w reż. J. Opryńskiego. Występowała również w wielu realizacjach Teatru Telewizji

oraz filmach m. in. Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Zanussiego, Andrzeja Barańskiego i Kazimierza Kutza. Zagrała w spektaklu „Bracia Karamazow” Teatru Provisorium (2011).

Wodziński Cezary Waldemar

Urodzony 27 maja 1959 r. w Lęborku, zm. 12 czerwca 2016 roku. Filozof, profesor nauk humanistycznych, wykładowca Uniwersytetu Jagiellońskiego i Uniwersytetu Warszawskiego, tłumacz i eseista. Kierował Zespołem badawczym Przeobrażeń Metafizyki i Filozofii Współczesnej IFiS PAN. Redagował pisma filozoficzne „Aletheia”, „Biblioteka Aletheii” i „Przegląd filozoficzny”. Autor wielu rozpraw i książek. Główne obszary zainteresowań Wodzińskiego obejmują filozofię Szestowa i Heideggera, metafizykę, fenomenologię, hermeneutykę oraz filozofię dialogu. Jego wykłady ściągały tłumy, tak jak niegdyś wykłady jego mistrza ks. Józefa Tischnera.

Woronowicz Adam

Urodzony 25 grudnia 1973 w Białymstoku – polski aktor, w latach 1997–2001 i od 2008 aktor Teatru Rozmaitości w Warszawie (TR Warszawa).

Ukończył V Liceum Ogólnokształcące w Białymstoku, a następnie studia na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej w Warszawie w 1997 roku. Występował w Teatrze Rozmaitości w Warszawie w latach 1997–2001 i w Teatrze Powszechnym w Warszawie od 2001 do 2009 roku. Od 2009 roku ponownie występuje w Teatrze Rozmaitości w Warszawie (obecnie znany pod nazwą TR Warszawa).

Laureat Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza za sezon 2004/2005, przyznawanej przez redakcję miesięcznika „Teatr”, za rolę Fadinarda w „Słomkowym kapeluszu” Eugène’a Labiche’a w Teatrze Powszechnym w Warszawie oraz Mirona w spektaklu Teatru Telewizji „Pamiętnik z powstania warszawskiego” według Mirona Białoszewskiego.

Zagrał rolę księdza Jerzego Popiełuszki w filmie *Popiełuszko. Wolność jest w nas* w reżyserii Rafała Wierzyńskiego.

We wrześniu 2018 na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni otrzymał nagrodę dla najlepszego aktora^[1].

Zgiet Michał

Urodzony 31.07.1960 r. w Białymstoku . Pierwsze kroki sceniczne stawiał w amatorskim teatrze „PRO ” pod okiem aktora i reżysera Jerzego Siecha. W 1985 r. skończył PWST w Warszawie - Wydział Lalkarski w Białymstoku .W trakcie studiów należał do zarządu Niezależnego Zrzeszenia Studentów . Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał działać artystycznie i wraz z kolegami ze studiów grał „Pastorałkę” Leona Schillera po domach znajomych i przyjaciół. Aresztowany w stanie wojennym.

Po skończeniu studiów podjął pracę w Teatrze H.CH. Andersena w Lublinie. Równocześnie współpracuje z OPT Gardzienice przy spektaklach :„Żywot Protopopa Awakuma” , „Carmina Burana” , a także z Teatrem Studyjnym przy spektaklach „Dekameron” i „Pieśń o sobie samym”.

W 1995 Michał Zgiet wraz z Witoldem Mazurkiewiczem i Jarosławem Tomicą zakłada Kompanię „Teatr”. W tym czasie powstają spektakle „Celestyna ” oraz „Czerwony kapturek”

W 1996 roku Kompania „Teatr” rozpoczyna współpracę z Teatrem Provisorium. Powstają spektakle: „Koniec wieku” 1997 ,Ferdydurke” 1998, „Sceny z życia Mitteleuropy” 2001, „Do piachu” 2003, „Transatlantyk 2004 , „Homo polonicus” 2008 , „Emigranci” 2009 , „ Idź w noc Margot” 2010. „Żyd” 2013 (już tylko pod szyldem Kompanii Teatr). Spektakle Kompanii„Teatr” i Provisorium były prezentowane z dużym powodzeniem na całym świecie począwszy od Ameryki przez Afryk (Egipt), Europę, Syberię aż po Koreę i Japonię. Spektakl „Ferdydurke” w wersji anglojęzycznej był wystawiany blisko sto razy w różnych częściach Ameryki w wielu teatrach, m.in.: La MaMa N.Y., Arts Bank Philadephia, City Garage Santa Monica, Odsey Theatre Los Angeles, Chopin Theatre Chicago oraz na Uniwersytetach: Princeton, UC Los Angeles, Pomona, UTAH State, San Diego, Swartmore College, YALE, Clarmonie, gdzie aktorzy Provisorium/Kompanii Teatr prowadzili warsztaty dla studentów wymienionych uczelni..

W roku 2010 reżyseruje spektakl pt. „Spowiedź w drewnie w remizie OSP Łączki-Pawłówek” i zakłada Stowarzyszenie Centrum Artystyczne Teatr w Remizie

Od września 2011 współpracuje z teatrem RAMPA, gdzie bierze udział w spektaklu „Być jak Frank Sinatra”

W październiku w 2013 bierze udział w premierze „Znak Kaina ” w Gardzienicach w reż. Jamesa Brenana.

Na stałe współpracuje z Czytelnią Dramatu przy Lubelskim Centrum Kultury („W imię ojca”), z Teatrem im. Andersena w Lublinie („Piotruś Pan”, „Trzej Muszkieterowie”, „Latający kufer”, „Wesele” Stanisława Wyspiańskiego), a także z Teatrem Polskim w Bielsku – Białej („Kogut w rosole”, „Ciao Bambino”, „Gałązka rozmarynu”, „Wesele ”) oraz z Teatrem Rozrywki w Chorzowie. Bierze udział w legendach lubelskich Sceny InVitulo: („Pożar w zamtuzie”, „Dintojra”, widowisku plenerowym „Pogrom w przyszły wtorek”, a także w dwóch odcinkach teatralnego serialu kryminalnego „Gliny z innej gliny”).

Michał Zgieta brał udział w filmach: „Sam wśród swoich”, „Numer” oraz w realizacji telewizyjnej spektaklu „Ferdynand”, a także w serialu „Morowe panny”.

Współpracuje z Radiem Lublin, gdzie nagrywa cyklicznie słuchowisko pt. „Bazarek”. Ma za sobą kilka lektoratów filmowych, m.in. „Widzący z Lublina” oraz „Ślad”.

W Lubelskim Centrum Kultury prowadzi Teatr Seniora, gdzie wyreżyserował „Folwark zwierzęcy” oraz „Chłopców” Stanisława Grochowiaka, „Kabaret starszych Pań i Panów” oraz „Kalejdoskop” na podstawie poezji Edgara Lee Mastersa. Obecnie pracuje w Teatrze InVitulo.

Nagrody:

- Fringe First Edinburgh (Szkocja)
- Grand Prix Rijeka (Chorwacja)
- MESS Sarajewo zbiorowa nagroda aktorska (Bośnia)
- Brześć Zbiorowa nagroda aktorska (Białoruś)
- Grand Prix Rožniawa (Słowacja)
- Nagroda an festiwalu KONTAKT w Toruniu
- Grand Prix Kontrapunkt Szczecin
- Grand Prix Klasyka Polska w Opolu
- Nagroda Aktorska na festiwalu Sztuki Aktorskiej w Kaliszu
- Nagroda na festiwalu Komедii w Tarnowie
- Nagroda X Ogólnopolskiego Festiwalu na wystawienie sztuki współczesnej
- Nagroda Specjalna Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego dla Michała Zgieta za wybitne osiągnięcia w dziedzinie teatru
- Nagroda dla spektaklu „W imię ojca” Czytelnia dramatu, Łódzka Letnia Scena Teatralna-
- Nagroda Specjalna Dla Teatru Seniora Róża Horyniecka za Spektakl „Chłopcy”

-Grand Prix publiczności i wyróżnienie Jury za spektakl oraz reżyserię „Kabaret starszych pań i panów” Horyniec Zdrój, Teatr Seniora

Akompaniuje na gitarze, pianinie, śpiewa. Instruktor narciarstwa, ratownik WOPR, ultramaratończyk. Prawo jazdy kat. A i B, motocyklista. Język angielski, rosyjski, niemiecki.

Zielniewicz Ewa (z d. Leziak)

Urodziłam się 29 grudnia 1951 roku w Lublinie. Tu uzyskałam tytuł mgr. filologii polskiej na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej. W czasie studiów i kilka lat po ich ukończeniu byłam członkiem Teatru UMCS "Gong2", następnie grupy teatralnej "Provisorium". Kontynuowałam naukę na Podyplomowym Studium Dziennikarstwa i Edytorstwa Uniwersytetu Warszawskiego. W Lublinie pracowałam głównie jako redaktorka w Krajowej Agencji Wydawniczej. Od 1985 roku mieszkam w Warszawie. Tu pracowałam jako redaktorka i dziennikarka. Byłam sekretarzem redakcji min. miesięcznika "Reporter" i dwutygodnika "Viva", zastępcą red. naczelnego magazynów "Na żywo" i "Golf&Life", red. naczelną tygodników "Kobieta i Mężczyzna" i "Imperium TV" oraz miesięcznika "Sukces". Mam też na swoim koncie wiele opublikowanych w prasie tekstów i wywiadów. Od kilku lat jestem na emeryturze. Staram się jak najwięcej podróżować po świecie, co jest moją największą pasją, odrabiam zaległości w życiu towarzyskim, dużo czytam i cieszę się, że już prawie nic nie muszę.

Żerański Marek Józef

Urodzony 7 lipca 1977 r. w Warszawie – polski aktor teatralny i filmowy.

W szkole podstawowej w latach 1992–1994 współpracował z Telerankiem jako prowadzący i uczęszczał na zajęcia Ogniska Teatralnego Jana i Haliny Machulskich przy Teatrze Ochoty, gdzie grał Emila w sztuce „Emil i detektywi” w reż. Haliny Machulskiej. W liceum kontynuował naukę pantomimy w Studiu Elżbiety Pasteckiej. Uczęszczał do 21 Społecznego Liceum Ogólnokształcące im. Jerzego Grotowskiego w Warszawie. Ukończył 25 SLO im. Marzenny Okońskiej. Zadebiutował w 1992 w przygodowym serialu międzynarodowej

koprodukcji Mission Top Secret jako Jan, a następnie w polsko-brytyjskim serialu Molly, jako Radek.

Debiut teatralny miał miejsce w roku 1994 w sztuce „Rosencrantz i Guildenstern nie żyją”, gdzie wystąpił w roli Alfreda. Spektakl wyreżyserował Jacek Pazdro, a wystawiony został na deskach Teatru Szwedzka 2/4 (1994).

W 2001 ukończył Akademię Teatralną w Warszawie pod opieką Wiesława Komasy i Aleksandry Górskiej. Spektakle dyplomowe – Bal manekinów w reż. W. Komasy i Płatonow w reż. A. Glińskiej. Obronił pracę magisterską na temat dekady Festiwalu Teatralnego Kontakt. W czasie studiów wystąpił w sztuce „Shopping and Fucking” w reżyserii Pawła Łysaka przygotowanym przez Towarzystwo Teatralne w Teatrze Rozmaitości w Warszawie (1999). W związku z tą premierą zagrożony relegowaniem ze studiów.

Stypendysta:

- Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego
- Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu Młoda Polska

Kariera zawodowa

Występował w warszawskich teatrach: Teatrze Szwedzka 2/4 (1994), Teatrze Wielkim Operze Narodowej (2009, 2012), Teatrze Studio (2002) oraz Teatrze Nowym (2003). W latach 2006–2011 występował w Teatrze Krypta w Szczecinie. Od 2006 jest związany ze szczecińskim Teatrem Polskim oraz od 2011 z lubelskim Teatrem Provisorium. Wystąpił w wielu serialach, m.in. „Klan”, „Na dobre i na złe”, „Kryminalni”, itd. Współpracował przy powstawaniu pierwszej części tryptyku „Ewangelie Dzieciństwa” Teatru Zar przy Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu.

Wystąpił w monodramach

- Heine wg tekstów Heinricha Heine; opieka reż. Irena Jun, 2010 r.
- Morfina 0,05 wg Michaiła Bułhakowa, w adaptacji Macieja Wojtyszki, 2012 r.
- Tworki wg Marka Bieńczyka w reżyserii Pawła Kamzy w autorskiej adaptacji tekstu, 2017 r.
- Morfina 0,05 / wersja 3.0 dla Fundacji West&art w Szczecinie, 2018 r.

Nominacje, wyróżnienia

- W 2018 roku nominowany do nagrody Bursztynowego Pierścienia za rolę w monodramie "Tworki".
- W 2020 roku otrzymał Bursztynowy Pierścień publiczności 2019 za reżyserię monodramu "Morfina 0'05"